

D II 196982

D II 196982

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical, Category A.

LETO XX.

JANUAR, 1971

ŠTEVILKA 1

MISLI

MOHORJEVKE DOSPELE ZA BOŽIČ

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

Štiri knjige za \$ 3-50

Imenoma jih je našela naša božična številka. Drugod smo že brali pohvalo o njih, med nami naj se hvalijo same! Samo treba je seči po njih. Dobite jih pri "poverjenikih".

Za Sydney in okolico je poverjenik p. Valerijan Jenko, Merrylands. Pomaga mu p. Bernard. Knjige so na ponudbo zlasti ob službah božjih povsod. — Za Albury in okolico je poverjenik dr. Zvonimir Hribar, 970 Curlew Cres., Albury. — Za Canberro in okolico: Cvetko Falež, 29 Melrose Dr., Mawson, ACT.

Za Melbourne in okolico: P. Bazilij, 19 A'Becket St., Kew. — Za Geelong: Ivan Stante, 44 Breakwater Rd. E. Geelong. —

Za Brisbane in ostali Qld.: Janez Primožič, 39 Dickenson St., Carina.

Za Adelaide: Stanko Šubic, 91 Edward St., Ottoway.

Za Perth in W.A.: Polde Vuga, 166 Egina St., Mt. Hawthorn.

Priporočati je, da vzamete knjige od najbližjega poverjenika. Le če ne gre drugače, jih naročite pri MISLIH — poštnina je namreč kar visoka, računa se po razdaljah.

Vsekakor pa: knjige so tu, obležati ne smejo! Tudi če bi komu ne bilo do branja (le zakaj ne?), naj PODPRE s plačilom za knjige Družbo sv. Mohorja v Celovcu. Veliko gara, ne samo v zadevi tiska, tudi drugače — za vzdrževanje slovenskega življa na Koroškem. Težko delo je to. Kdor količkaj ljubi slovenstvo, ne bo mohorskim knjigam obrnil hrbtno! Tudi ne ti, ki to bereš — a?

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

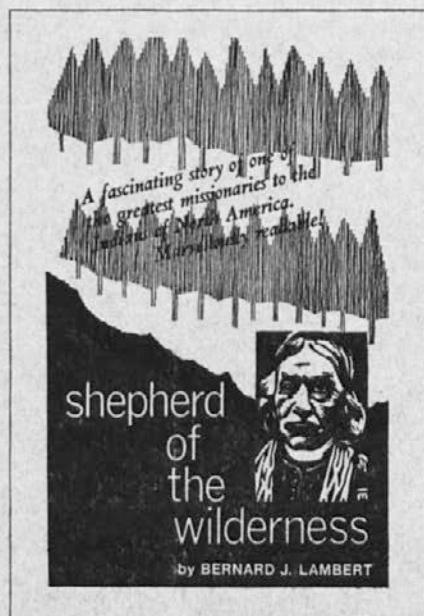
ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Šolar. — \$ 1, poštnina 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poštnina 40 c.

FD 374/1974

POGLED NA OVITEK XX. LETNIKA

KDOR SE JE ZE SEZNANIL z letošnjim Koledarjem Družbe sv. Mohorja v Celovcu, bo vedel na prvi pogled, od kod smo sliko dobili. Našli smo nekje sredi Koledarja, o njej smo brali na ovitku zadaj. Tam izvemo, da je ta umetniška fotografija, svetovno priznana in nagrajena, delo napol Slovenca, kaže pa pravo slovensko mater. Seveda beremo tudi, v kakšnih okoliščinah je slika nastala.

Pomen lepe slike je dovoljeno razumeti po svoje. Tega dovoljenja se poslužuje pričujoči uvodnik letošnjih MISLI.

Dospeli smo vXX. letnik našega lista. To bi se smelo imenovati priličen jubilej. Saj smo celo pred desetimi leti o nečem takem spregovorili. Toda bodimo rajši skromni — nič prav novega bi ne vedeli reči. Ne urednik, ne morebitni prispevkarji. Če bi se skušali dotakniti vprašanja o uspehu lista v teh letih, kaj bi mogli povedati? V čem je prav za prav uspeh sploh? Največkrat je neviden, je nekaj skrivnostnega, ne da se prijeti ne z roko ne z besedo. Če je kaj takega spremljalo MISLI v teh dvajsetih letih — hvala Bogu!

Viden in z besedo otipljiv pa je toliko bolj naš neuspeh. Kolikokrat nismo uspeli, ko smo hrepenečim materam zamam iskali izgubljene sinove v tujini! Prošnja za prošnjo je prihajala iz domovine, le redko smo mogli ustreči. In smo si predstavljali mater, ki čaka in hrepeni onstran morja, stavljali in čaka zaman. In je bila v naši predstavi

tista mati zelo zelo podobna materi na letošnjem našem ovitku.

In je dovoljeno pomen slike še bolj raztegniti. Saj je celo misel Ivana Cankarja od matere preskočila na domovino in na Boga. Verna slovenska mati je bila vedno predstavnica domovine, predstavnica tudi Boga. Ko njeni sinovi pozabljajo njo, ji srce govori, da so pozabili poleg nje še veliko drugega zraven. Trpi tudi ob mislih na izgubo ljubezni do domovine, na izgubo vere v Boga, resnična slovenska mati trpi. V teku XX let so MISLI v vseh teh smereh zasajale plug. Upajmo, da ne brez vsega uspeha, ali preveč, vse preveč je neuspeh otipljiv. V tem pomenu je list sam podoben — sliki na ovitku za letos . . .

Tisti, ki jim je najbolj potrebno, se ne bodo zagledali v trpeči materinski obraz. Toda — komu ni potrebno? Ali ni vsakdo med nami v nevarnosti, da na svoji poti usodno zavozi? Vsaj ta ali oni se bo ob pogledu na sliko zamislil. Zato naj ostane ta naš ovitek skozi ves XX. letnik!

OPOZORILO

Februarska številka bo letos pozna. Verjetno bo šla na pošto v petek 19. febr. Na to opozarjamo že zdaj, da ne bo kdo rekel ob prejemu zapoznele številke: No, vendar! Pa smo že mislili... Ur.

TUDI MI STOJIMO PRED ODPRTINO

Tone Osovnik, New York

V TEH ZADNJIH LETIH SE od vsepovsod slišijo glasovi, ki govorijo o poteh človekovega življenja, polnih pretrganosti in celo o prepadnih jarkih, pojavljajočih se na vseh straneh, pa se obrni kamor hočeš. Menda zares živimo v pravem prelomnem času. Vsled tega se razgledujemo v nove zvezdne strani neba. Nove zvezde skušamo tam zazreti in se vanje zagledati. Stare vrednote mečemo stalno na tehtnice in jim očitamo, da so varljive, da so lažne in njih teža za nas nima več vrednote. V drugačnem svitu nimajo več bleska za naš pogled.

Največkrat vprav v tem čudežnem letu vesoljskega odprtja slišimo o prepadih med generacijami. Govorim v množini, ker je naš planet Zemlja razpadel v več svetov: v svobodnega, v komunističnega z nasiljem, v komunističnega lastnih smeri, v tretji svet, v razvitega in v razvijajočega se, v svet materializma in v svet nematerialističnega gledanja.

In vsi ti svetovi poznajo generacije, starejše in mlajše. Po eni strani nič novega, saj je človeški rod zmeraj poznal težko vprašanje, kako vskladiti rodove očetov z rodovi sinovskimi.

Če bi v zgodovino pogledali, bi našli veliko težkih prelomnic od Mojzesa pa do Stalina. Kaj vse se je v teh tisoč letih lomilo in prelomilo. Vendar morda je zares en sam človeški rod, rod Abrahama, ostal življenjsko najbolj kljubovalen, ker ni nikdar zavrgel svojega prvotnega izročila in ga prenaša iz rodu v rod.

Tudi mi Slovenci poznamo neko izročilo, ki izhaja iz naše BESEDE. Ob tej Besedi je naš začetek, ob tej Besedi smo obstali, ob njej in z njo smo vzdržali ob težkih prelomnicah in ob njej smo rastle.

Mnogi naši so šli na tuje in veliko jih je prišlo tudi na ta ameriški del zemlje. In ti, ki so prišli, so bili čudovita generacija. Kar pogledate na vse dokaze, spomenike dela njihovih rok, skupen pritrgovanj sebi za dobro, ki jim je omogočalo narodno izživljanje. Kakšna je bila ta generacija naših izseljencev, me je spet opomnil dobri, stari naš stric Gregor, ko nam je v AD: zapisal:

— O vsem, kar se dogaja po svetu v zadnjih

časih in dnevih, se da zelo zelo veliko povedati. Za vse ni dovolj prostora, ne časa. Nekaj pa se lahko pove o tem in onem. Kar se tiče nas Slovencev in našega narodnega družabnega življenja, se ne moremo preveč postavljati. Se dela in žrtvuje nekaj tu in tam, a lahko bi vozili bolj živahno in glasno. To posebno še zato, ker je zdaj med nami veliko več šolanih ljudi kakor v prejšnjih časih. Navdušenja in pobude pa ni več toliko, kakor nekoč, ko so naši preprosti pionirji ustanavljali društva in razne druge ustanove. Je tako, da se v času enega rodu razmere in mnogo drugega spremenijo.

Tako je ugotovil stric Gregor. Ima prav! Veliko se je spremenilo v enem samem rodu nasejlencev in to predvsem v zadnjem naseljeniškem rodu. Koliko ima v sebi študiranih ljudi.

Naši študirani očitno niso takšnega mnenja, kot je naročnik Frank Černivec, ko pravi:

“Vsi se moramo zavedati, da je slovenski jezik v tujini več vreden, kot je bil nekaj doma, ko smo za vsakim oglom slišali slovensko besedo. . .”

Ne smemo se čuditi temu, čeprav delamo težak narodni greh, ko smo prejšnje vrednote prevrednotili in nekatere že kar ob vrednost spravili.

Tudi zdanski pisatelj Mauser je moral imeti nekako takšno počutje, ki mu ga je porodilo opazovanje naših ljudi, da je torontski slovenski srenji povedal med drugim tudi tole:

“... nismo odhajali iz nje (domovine) zaradi hrepenenja po boljšem življenju, odšli smo, ker smo odklanjali komunizem in želeli živeti svobodno, ne z zaprtimi očmi in utesnjenimi mislimi. . . Veliko duhovno dediščino smo prinesli s seboj. Kako smo jo upravljali, v koliko smo jo obogatili, v koliko smo se ji že odrekli? Kaj še smo in kaj več nismo?”

Ko je v duhu pregledal ta naš narod, je moral ugotoviti tudi naslednje:

“Marsikaj smo na naši dolgi zdanski poti že odložili. . . Žalostno pa je misliti, da smo počasi, včasih v upanju, da nas nihče ne vidi, začeli odlagati svojo kulturno in duhovno dediščino. . . Koliko je že danes družin, ki ne čutijo več, kot so čutile nekoč, ki se jim zdi, da tudi brez rodne besede dere življenje lepo in dobro naprej. . .”

France Balantič

Zavrgel sem ponošene sandale —
 joj, koliko zapravlil sem za ples,
 ki vanj me zvalil je zasmeh daljine!

Zato le brž na pot
 iz vrta žametnih zenic in grudi,
 ki mi samo perišče žejno nudi,
 ne da mi rož na pot!

In ta pojav lahko opazimo predvsem med našimi šolanimi, ki pripadajo temu zadnjemu naseljeniškemu rodu. Stari nešolani rod je težko delal ob daljšem delovnem času, ob težjih delovnih pogojih in za manjši zaslužek, pa je kljub vsem tem negativnim okoliščinam ustanavljal društva, gradil cerkve, šole in narodne domove, vzdrževal časopise in revije ter jih tudi bral, pa je še našel čas, da je otroke svoje slovenske govornice naučil.

Zares velike spremembe so nastopile, ko smo tudi zdomski Slovenci stare vrednote prevrednotili in s tem tudi skupali v naši narodni skupnosti "a gape of generations"! Še je čas, da vse to izravnamo in da bo naše narodna življenje na tujih tleh teklo naprej po vsaj glavni cesti starih življenjskih vrednot. — A. D.

DA NE POZABIMO NA BARAGA

Urednik

V torek 19. januarja bo sto tri leta, odkar je umrl naš drugi svetniški kandidat, škof Baraga. V spomin na to prinašamo izčrpek iz dolgega dopisa g. Jožeta Godina o romanju treh na Baragov grob. — Ur.

LANSKO LETO JE BIL na obisku v Ameriki iz Slovenije misijonski duhovnik Mirko Žerjav. Želel je porovati na Baragov grob v Marquette. Pridružila sta se mu Jože Falež, kaplan pri sv. Vidu v Clevelandu, in znani baragovec g. Jože Godina. Potovali so z avtom. Pot je dolga 625 milj. V dopisu beremo:

"Ustavili smo se (zvečer) pred stolnico. Ker je bila še odprta, smo prvi obisk napravili pri Baragu v kripti pod stolnico. Zadnja stena kripte je samo Baragova. Za stransko levo steno od spodaj gor so pokopani njegovi nasledniki. Prva dva sta Slovenca Mrak in Vertin.

"Kakor smo bili že po telefonu dogovorjeni, smo od tam šli k gostoljubni slovenski družini Jožeta Stuparja. So skoraj sosedje Baragove kripte. Stuparjevi so znana in spoštovana družina v Marquette. Škof Baraga je pri njih, kakor da bi spadal v družino. Leta 1967 sta bila Stuparjeva — mož in žena — po škofu v Marquette pooblaščenata, da sta nosila v njegovem imenu veliko svečo skozi Slovenijo v Rim in nazaj v Marquette. Bilo je za 1200letnico pokristjanjenja Slovencev.

"Pri Stuparjevih smo vsi trije prenočili. Dru-

go jutro smo somaševali v kripti. Po maši smo obiskali upokojenega škofa Noa, ki privatno stanuje na Baraga Ave. Obiska je bil zelo vesel. Nato smo pozdravili sedanjega mladega škofa Karla Salatka. Odločno vztraja pri delu za Baragovo beatifikacijo. Pričakuje in upa, da bo mogel prav kmalu vsaj za svojo škofijo proglasiti ustanovitelja škofije Baraga za blaženega.

Skupaj s Stuparjevimi smo se nato odpeljali v slavni Baragov L'Anse, kakih 70 milj zapadno od Marquette, kjer je Baraga začel ustvarjati velikopotezne misijonske načrte z vzorno rezervacijo za Indijance. Nad polkrožnim zalivom že stojijo podstavki za ogromen spomenik Baragu. Leta 1971 bo spomenik končan in z velikimi slovesnostmi odkrit. Spomenik je zamisel avtorja Baragovega življenjepisa (Shepherd of the Wilderness) Bernarda Lamberta, uradnika na sodišču.

"Lamberta je bolezen polio pred 20 leti ohromila. Že kot šolar se je obračal k Bogu za zdravje na Baragovo priprošnjo vse do prvega petka v aprilu 1970. Z berglami je šel, kakor običajno, k maši. Ko je pozvončalo k obhajilu, je začutil, da ne potrebuje bergel. Šel je k obhajilu brez njih in potem brez njih tudi domov.

"Obiskali smo njegov dom. Ni ga bilo doma. Odšel je bil predavat o Baragu v Sault Ste Marie. Prijazna njegova mati nam je pripovedovala, da se še vedno dobro počuti. Pokazala nam je njegove bergle, ki jih sedaj ne potrebuje več. Vsi smo jih jemali v roke."

“VESELI DAN” V MISIJONU P. HUGONA

P. Stanko Zemljak

NE, NI SE ŽENIL MATIČEK kot v Linhartovi igri “veselega dne”, še vse bolj pomembno in imenitno je bilo. Mlada škofija Dapango, v kateri deluje p. Hugo je sprejela med prave duhovniške kandidate prvega domačina, črnega, kot se za Afriko spodobi. Doma je prav v Kandéju, središču patrovega misijona. Ime mu je Jaka Assimala Agberou in je star 24 let. Slovesnost se je izvršila tako, da ga je škof sam vpričo velike množice domačinov oblekel v bel talar, kakor ga vidimo na sliki. To pomeni prvo stopnjo na lestevici do mašniškega posvečenja.

Mladi mož se je po slovesnosti v Kandéju vrnil v bogoslovje v sosednjo državo Dahomej, kjer mora študirati še tri leta, da bo mogel zapeči novo mašo. Kakšna slovesnost bo šele tekrat — če Bog dá fantu vztrajati do konca!

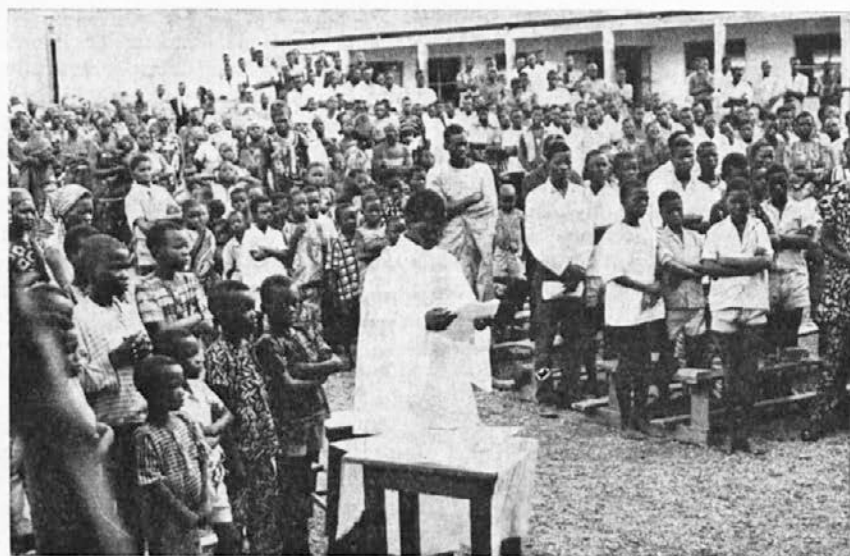
P. Hugo piše, da se je k slovesnosti zbralo okoli 2.000 domačinov, vsaj polovica je bilo poganov. Dobesedno beremo v pismu:

“Teden pred slovesnostjo so prišli fantje, ki so večji tam-tama. Prinesli so štiri bobne in kitaro. Oznanil sem pevsko vajo za vsako popoldne. Mladina se je čudovito izkazala. Sreča, da je bila slovesnost pod milim nebom, drugače bi od navdušenega petja in bobnanja razneslo cerkvene stene in dvignilo razjedeno pločevino na strehi. Vse je dokazovalo, da so bile priprave v redu in repetitorji večji svoje stroke. Edino to me je

skrbelo pred praznikom, kaj bo reklo nebo. Bili smo sredi deževne dobe. Vendar so bile skrbi odveč, ker je nebo čakalo do konca slovesnosti, prav kot se je zgodilo na svetovnem nogometnem prvenstvu Mexico 70. Ko so brazilski šampioni naredili prvi krog v zanosu zmagoslavja, se je vtilo. Pri nas pa: ko je izzvenel zadnji Amen, so se sprostili oblaki. Ampak potem je dež hotel nadoknaditi zamujeno . . .”

Kam in kako se je razbežala pred dežjem vsa silna množica, pismo ne pove, lahko samo ugibamo. Toda p. Hugo je imel lepo število posebej povabljenih gostov, duhovnikov, semeniščnikov, redovnic. . . Za vse te je bilo treba izreči povelje: Mizica, pogrni se! Pa se je tudi to kar dobro obneslo. Kuhar Kuku je že na vse zgodaj tisti dan porezal glave trem koštrunom in dvema kozama in nasul velik kotel z rižem. Gostje so se zbrali v šolskih prostorih in dobili na kolena vsak po en krožnik z žlico. Kar je bilo še potrebno, je prišlo iz Kukovega kotla. Nato še nekaj, kar se je tudi zdelo potrebno — domače pivo! Oglasili so se bobni -tam-tam — veselje je trajalo v pozen večer: afriški ples.

Pa se obetajo za naslednja leta še nadaljnje take slovesnosti, pa še lepše. Škofija ima v velikem semenišču poleg Jaka še dva filozofa, v malem semenišču je pa 45 fantov. O, če bodo vztrajali — še bodo “veseli dnevi.” Bog daj!

IN DVAJSETI DAN

(vsakega meseca)

VSAK DAN JEMO. Če le imemo kaj. To je menda edina Stvarnikova zapoved, ki je vsi spoštujemo. Druge zapovedi spolnjudemo — ali pa tudi ne. Ta pa si je nas vse podvrgla in nihče se ji ne upira, se ne pritožuje čezno.

Tako vsak dan lomimo kruh, srebamo kavo, nabadamo makarone, žvečimo, požiramo. . . Skoraj bi se človek vprašal: Je še sploh kakšna razlika med nami in živalmi? Človek, gospodar vesolja, pa je njegova usoda odvisna od tega, če mu bo krava dala dovolj mleka, če bo obrodil krompir, če bo zemljišče dalo dovolj beljakovine in škroba. . .

Človek, ki bi tako rad bil neodvisen od vsega, ki težko prenaša še odvisnost od Stavarnika, pa naj bo tako odvisen od govega in trave?

Prav to je hotel Bog. Da se človek ne bi preveč povzdigoval nad stvarstvo. Da bi pomnil: izšel sem iz zemlje, živim od zemlje. Sam od sebe nimam življenja, nimam ničesar. Živim le od povezave z vsem.

Ta poveza je naša vsakdanja hrana. Ko pijem, sem povezan z oceani in veletoki in bistrimi študenti vsega sveta. Saj voda, ki mi daje življenje, je potovala že po vseh oceanih in oblakih in meglah, padala je kot sneg, tisočletja ležala kot ledenik, kloktala po bogve kakšnih podzemeljskih kotanjah. . .

V mesu so zastopane planinske trave in listje naših gozdov.

V kruhu in zelenjavi so zastopani vsi minerali, kar jih je na zemlji.

Vsaki hrani pa je primešano tudi Sonce, sončna energija, ki se je potrudila 150.000.000 kilometrov daleč skozi vesoljsko praznino, samo zato, da mi omogoči življenje.

Da, vse veselje je pred menoj v tem koščku kruha, ki ga držim pred usti. Atomi in fotoni, ki so pred milijardami let blodili po kdove kakšnih daljavah, so zdaj pred menoj na krožniku. Vse stvarstvo se je zbralo, da me hrani, združuje, ljubi.

Pa tudi vse človeštvo! Fiziki trdijo, da je v vsakem človeku vsaj en atom Adama. In Cezarja. In vsakega človeka, ki je kdaj bival za zemlji. Vse to pride v nas po hrani in s hrano.

Misli, January, 1971

Kruh naš vsakdanji! Od njega živimo, od skrivnostne povezave z vsem. Gorje, če manjka le ena potrebna prvina. Zastopana mora biti vsaka v določeni meri, vsaj v najmanjši količini. Če je ni, bledimo, hiramo, umiramo.

Predvsem pa ne sme manjkati tiste prvine, ki je res PRVINA, ki je bila pred vsemi drugimi prvinami, od katere so vse potekle. Ne sme manjkati — Bog!

A glej: Ljudje razumejo, da jim ne sme primanjkovati joda, kalija, proteinov. . . Zato se jim pa zdi kar možno, da bi izhajali brez Boga.

Pa je zato Bog postal kruh. Dal nam je sama sebe v obliki kruha. Da bomo laže razumeli, da živimo od povezave z njim, z Bogom. Saj On je naše vse.

So ljudje, ki so jim vsakdanji obroki jedi najbolj poganske točke dnevnega reda. Ko jedo, so celi v skledi in na krožniku, nobene višje misli ne premorejo. Kristjan pa bo živel po apostolovem nasvetu: "Najsi jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo!" (Kor. 10,31)

PRIPOMBA: Kakor za 26. dan tako tudi za druge dni v mesecu lahko beremo v knjigi KRISTJANOV DAN, ki je ena od 4 mohorskih iz Celovca za leto 1970-71. — Ur.

MINIL JE ČAS

France Balantič

*Minil je čas, ko me je, norca, motil
vsak vrisk krvi, vabljev očij sijaj.
Odšel bom in ne pridem več nazaj,
Gospod, za Tabo se bom zdaj napotil.*

*Pomagaj, Kristus, mi, da bom ukrotil
bolest po zemlji, ki je rodni kraj,
to zadnjo in največjo slo zmeščaj,
da ves bom Tvoji luči se zarotil.*

*In to Te prosim še, da odpustiš,
da metal blato sem v srca izvir:
premnogokrat je bila pesem kletev.*

*Bila kot jaz za večno smrt je žetev,
a Ti življenje si, svoboda, mir —
in vem, da vsakemu se rad deliš.*

P. Basil VALENTINuje

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ NA, PA PIŠEMO LETNICO 1971. Komaj smo začeli pisati ničlo, že smo jo morali zamenjati z enico. Če bo šlo tako naprej, bomo res prehitro stari . . . Sicer sem tudi brez zamenjave ničle od božiča dalje postal "ta stari pater", ko imamo zdaj "ta mladega patra" pri hiši. P. Stanko je pred prazniki pripeljal sebe in svojo kramo ter je v teh dneh že pridno vršil službo izseljenkega duhovnika. Sicer smo mu že v prejšnji številki zaklicali veselo dobrodošlico, pa naj bo — zdaj, ko je res prišel — še enkrat!

Naj takoj tu omenim, da bosta odslej v naši cerkvi v Kew vsako nedeljo dve maši: **ob osmih in ob desetih**. Le poslužujte se lepe priložnosti za slovensko službo božjo!

★ Malo statistike za konec leta tudi ne bo škodilo: Krstov smo imeli v letu 1970 kar lepo število: 149. Med njimi en krst odrasle osebe in 1 sprejem v katoliško vero. Porok je bilo 65 (med temi 8 poveljavljenih civilnih zakonov). Smrtnih primerov je bilo 14. — Obhajil je bilo v naši cerkvi okrog 6.000. Spovedi nismo šteli, je pa brez dvoma tudi pri tem zakramentu lep porastek, odkar imamo lastno versko središče.

★ Že v zadnji številki sem na koncu omenil pokojnega **Hermana Lavrenčiča**, ki je umrl 3. decembra v "Eleanor Private Hospital", West Heidelberg. Izdihnil je v ženinem naročju, lepo pripravljen z zakramenti svete Cerkve in po dolgotrajni bolezni zgledno vdan v božjo voljo. Herman je bil rojen 30. aprila 1913 v Logju pri Breginju. V Podbeli se je leta 1934 poročil z Marijo r. Lavrenčič. Od treh otrok sta hčerki poročeni tu v Avstraliji, sedemletni sinko pa se je še doma smrtno ponesrečil z granato. Leta 1947 je družina skupno s Hermanovim očetom in ženino materjo bežala čez mejo v Italijo. Matična je kmalu v Bologni umrla,

oče pa pred petimi leti tu v Avstraliji, kamor je Lavrenčičeva družina leta 1949 emigrirala iz poslednje evropske begunske postaje — Bagnoli. V Melbourne jih je pripeljala švedska ladja "Ana Salenn". Najprej so živeli v Collingwoodu, nato pa so si v Braybrooku postavili svoj domek. Tam blizu je Herman dolga leta delal v tovarni gume, dokler ga ni neusmiljena bolezen prisilila na smrtno posteljo.

Pokojnega Hermana smo prepeljali v našo cerkev v nedeljo 6. decembra popoldne, imeli zvečer zanj rožni venec in druge molitve, naslednji dan ob devetih pa mašo zadušnico. Sledil je pogreb na pokopališče v Footscray, kjer bo čakal vstajenja skupno s svojim očetom. Vsem Lavrenčičevim iskreno sožalje! Pokojnega Hermana pa bomo ohranili v trajnem spominu, saj nam je dal tako lep zgled potrpežljivosti v trpljenju in vdanosti v božjo voljo. Naj počiva v miru!

★ Tu pa je vrsta slovenskih krstov od zadnjic: 4. decembra so prinesli iz West Prestona **Tomaža Martina**, novega člana družine Stanka **Kolariča** in Mariette Johanne r. Hüttenmoser, 6. decembra pa iz Northcote **Johna Stanislava**, novi prirastek družine Stanka **Movrina** in Suzane r. Turan. — 12. decembra je bil krščen **Franček Štefan**, ki je razveselil družino Ferdinanda **Toplaka** in Ane r. Penhofer, North Blackburn. — Dva fantička je občila krstna voda 19. decembra: **Danijela** so prinesli iz Mulgrave (sinko družine Štefana **Crepa** in Biserke r. Lončarič), **Martina Rodneya** pa iz Noble Parka (rojen v družini Martina **Gjura** in Rosvite r. Klamfer). — Naslednji dan pa zopet dva fantka: **David** je bil rojen v družini Bogomira **Krševana** in Lesley r. Johnstone (Forest Hill), **Ivan** pa v družini Filipa **Katiniča** in Lucije r. Čolak (Abbotsford). — Na božični dan je krstna voda občila **Gregorja**, novega člana družine Ludvika **Kasteliča** in Ludmile r. Karel, Noble Park. Družino mu je delala **Suzi Renata**, hčerka Stanislava **Ogrizka** in Pavle r. Gorjanc (Avondale Heights) — Na štefanovo pa se je seveda spodobilo, da je bil krščen **Štefan**, ki ga je v Springvalu dobila družina Alojza Kastelica in Jožice r. Podkrajšek.

V nedeljo 27. decembra smo nad krstnim kamnom oblili glavico **Nataše Ane**, ki jo je iz Flemingtona prinesla družina **Zvonimirja Čajkovca** in **Ane r. Čotra**. Tu je pa njej delal družino dečko, prvorojenec družinice **Jožefa Gjereka** in **Marte r. Koučila**, **Glenroy**. — Zadnji krst leta je bil 28. decembra: krščevala je svojega prvorojenca družina **Antona Bogoviča** in **Olge r. Kink** iz **East Kew**. Sinko je po očetu dobil za nebeškega zavetnika **sv. Antona**. — V **St. Albansu** je bil 13. decembra krščen **Robert Jožef**, prvorojenec mlade družine **Jožefa Sajovica** in **Anke r. Juren**. —

★ Peti december je v poročno knjigo zapisal dve poroki: **Jožef Gelt** je za vselej podal roko učiteljici **Slomškove šole Dragici Setnikarjevi**. Ženin je prekmurskega rodu, iz **Velike Polane**, nevesta pa je bila rojena in krščena na **Dobrovi** pri **Ljubljani**, pri istem krstnem kamnu, kot naš urednik **p. Bernard**. Možek ji je obljubil, da se bo še vedno lahko udeleževala pri naši šoli in vodstvu folklorne skupine. Upamo, da bo držal besedo. **Dragico** bi res težko pogrešali. — **Marko Lepoglavc** pa je ta dan pred našim oltarjem obljubil zvestobo **Nevenki Kosanovič**. Ženinov rojstni kraj je **Petrova gora** (župnija **Labor**), nevestin pa **Zagreb**. — 21. decembra sta se poročila **Jožef Hrvačin** in **Yvonne Hendrina De Prinse**. Nevesta je **holandskega rodu**, ženin je iz **Brezij** pri **Mariboru** in krščen v **Hočah**. — Kar tri poroke je videla naša cerkvena 26. decembra: **Anton Šuber** (**Lancova** ša, župnija **Sv. Vid** pri **Ptujju**) je dobil za ženko **vas, župnija Sv. Vid** pri **Ptujju**) je dobil za ženko **Terezo Bulič** (**hrvaškega rodu** iz **Bebrine**), **Ivan Rutar** (iz **Zabič**, **podgrajska župnija**) je obljubil zakonsko zvestobo **Jadranci Iskra** (tudi iz **Podgraj**), **Franc Marcina** (iz **Straže** pri **Idriji**, župnija **Cerkno**) pa je rekel "hočem" **Mariji Kužnik** (rojena in krščena v **Novem mestu** na **Dolenjskem**). — Zadnja poroka leta pri **sv. Cirilu** in **Metodu** je bila 29. decembra — **dalmatinska: Boris Tabain** in **Katica Bosnič** sta sklenila skupno življenje. Oba sta iz **otoka Korčule**. — Vsem parom iskrene čestitke!

★ Veliko živžava je bilo v **Baragovi dvorani** pod cerkvijo v nedeljo 6. decembra po deseti maši. Nad dvesto otrok je prišlo na **miklavževanje**, ki ga je za mladino priredilo **Slovensko društvo** s sodelovanjem **Slomškove šole**. Kakor navadno, je bilo dovolj joka in smeha, končno pa je le vsakdo od malčkov odnesel domov **Miklavževo darilo**.

★ Kakor lani, so tudi letos dobili našo dvorano na razpolago slepi otroci **Zavoda sv. Pavla**, ne daleč od nas. Dne 10. decembra zvečer so priredili svoj koncert ob koncu šolskega leta in z njim razveselili svoje starše, dobrotnike zavoda in tudi mar-

sikaterega **Slovencev v Kew**, ki se je predstave udeležil. Pogled na slepo ali skoraj slepo mladino dá človeku misliti, da se — morda prvič v življenju — zahvali **Bogu** za vid . . .

★ V božičnih kuvertah smo do danes nabrali za našo cerkveno \$841.03, a darovi še vedno prihajajo. **Iskren Bog** plačaj vsem darovalcem! — Rad bi dobil nekaj mizarjev in tesarjev, da bi končno dvorana dobila pod. Tudi prostor za parkiranje avtomobilov za cerkvijo in dohodi z obeh strani cerkve naj bi bilo delo bližnje bodočnosti, če se javi kaj sposobnih prostovoljcev. **Požrtvovalni Purgarjev Franc** je delo že pričel lansko leto, a brez pomočnikov ne gre. **Hvaležen bom slehernemu**, ki bi našemu verskemu centru tudi pri tem delu priiskočil na pomoč.

★ Poleg običajne jutranje maše čez teden ob sedmih, bomo imeli tudi večerno mašo ob pol osmih na **Svečnico** (torek 2. februarja) in pa na praznik **Lurške Matere božje** (četrtek 11. februarja), ko bomo imeli tudi pobožnost z blagoslovom. Enako je kot običajno večerna maša s pobožnostjo v čast **Srcu Jezusovemu** prvi petek v februarju (5. febr.). **Vabljeni!**

★ **Adelajdske rojake** je za božič obiskal **p. Stanko**, da so imeli slovensko božično mašo ter priliko za spoved. — **Četrto nedeljo v januarju** (24. jan.) bo v **Adelaidi** zopet redna slovenska maša ob štirih popoldne v **Hindmarshu**. **Pazite, ker ima januar pet nedelj** — slovenska maša je redno na **četrto nedeljo**.

★ Naj za konec še to povem, da bom **Pepeta Metulja** za ušesa, če se kdaj srečava. In še **p. urednika** povrh, ki je uresničil v zadnji številki **Misli Pepetovo zamisel** glave za mojo tipkarijo: **P. Bazilij** poroča, krščuje in pokopava . . . Na božič mi je neka gospa prav spoštljivo povedala, da da dozdaj ni vedela, "da sem eden od trojčkov in da smo vsi trije **franciškani** . . ." Pisma pa tudi še vedno dobivam na ime "**P. Basil Tipka**" ter "**P. Basil Poroča**". Šmentana reč, pa si pomagaj če moreš! . . .

UREDNIKOV DOSTAVEK. — **Pepe**, oj, **Pepe**, kaj si skuhal sebi in meni! **Enega** si se lotil, trije naju bodo vlekli za ušesa (če se bova dala). **Zdaj** le nimam časa za posvet s teboj, kaj naj se napravi v tej številki, poskusil bom na svojo roko. **Morda** bodo patrovi pismapošiljalci končno razumeli. Pa to je samo za ta mesec in velja do godu **sv. Valentina** v nedeljo 14. februarja. Do takrat — pa ne zadnji hip — moraš pa ti, **Pepe**, stvar dobro pretuhtati in vzeti nase odgovornost za nadaljnji najin postopek.

DR. IVAN TAVČAR IN IVAN CANKAR

Iz "Spominov" Pavla Perka

Nadaljevanje

TO JE BILO MOJE PRVO SREČANJE s Cankarjem in Brecljem, ki se je pozneje razvilo v precej tesno prijateljstvo. S Cankarjem me je vezala predvsem velika ljubezen do knjige. Oba sva že takrat mnogo prebrala, seveda vse od kraja, kar sva dobila v roke, naj bo primerno ali neprimerno, dobro ali slabo. Zdaj je pa med tisto neprimerno prišlo še to, kar nam je Tavčarjeva gospa predložila, med drugim tudi elegantno vezan letnik Ljubljanskega zvona.

Za tretješolčka, ki je komaj zlezal iz lupine ubogega Lazarčka tam ob oknu tuje kuhinje! Cankar me je navedel na to, da sva drug drugemu posojala denar in si nabavljala knjige iz Reclamove Univerzalke (Universal Bibliothek) ter jih posojala drug drugemu.

(Op. priobč.: V črtici Tuja učenost pravi Cankar: "Trinajst let, mislim, da mi je bilo takrat. Ko sem se vrnil domov, sem prinesel skladovnico nemških knjig".)

Bilo je večinoma leposlovno berilo, dobro in slabo, seveda. Slab vpliv se je pričel kazati kmalu zlasti pri meni. Učenje me ni več veselilo, neka čustvena lenoba se me je začela lotevati. V šoli sem vidno pešal, slabi redi in graje so bili nekaj vsakdanjega. Končna posledica je bila, da sem moral tretji razred ponavljati. In le sreča zame je bila, da se je naše omizje še tisto leto razšlo.

Kako je do tega prišlo? Zmanjkalo je elegantno vezanega letnika Ljubljanskega zvona in nekaj denarja, ki ga je Marijana hranila v svoji omari. Dr. Tavčar je sam vodil preiskavo in Cankar je priznal. Dobil je consilium abeundi (pojdi in ne vrni se!), pa tudi mene je zadel consilium abeundi, ne sicer zaradi tatvine, pač pa zaradi neuspeha v šoli. Kako je bilo z Brecljem, se več ne spominjam, ali je še hodil k dr. Tavčarju ali ne. Nekaj let potem sva se nekje dobila; takrat vem, da ni bil več gost pri Tavčarju.

Danes vem, kaj je takrat Cankarja zapeljalo: strast do knjige in mladostna nepremišljenost. To bi bil moral jaz upoštevati, pa nisem. Ko sva šla domov tam nekje za Ljubljano, sem dal duška svoji nejevolji, ker je med tisto preiskavo tudi mene zadel sum. Ošteval sem ga in mu očital hinvščino in nepoštenost. Imenoval sem ga slabiča in strahopetca, ki si upa šele potem s priznanjem na dan, ko se mu je stvar dokazala.

Pa čudno: niti z besedico mi ni ugovarjal, ko bi sicer tisti pogumni in bojeviti Cankar moral planti po meni, ki sem mu — moralno nič boljši — očital zablodo, ki se slučajno meni ni primerila. Videl sem, kako se premaguje, in skoraj sem želel, da bi vzrožil nad menoj. Pa ni! Vendar je najino prijateljstvo tedaj dobilo veliko razpoko. Tudi najina pota so šla potem narazen.

To so bili moji prvi stiki s Tavčarjem in njegovo rodbino. Pa je pozneje nanese, da sva se spet srečala. (O tem prihodnjič — ur.)

DOSTAVEK. — Župnik Jože Gregorič, ki objavlja Perkove Spomine, pripominja v N.P.: Ta neprijeten dogodek (tatvina. . .) je ostal kot grenak spomin v Cankarjevi zavesti do konca dni vplival pa je tudi na razmerje med njim in dr. Tavčarjem. To so čutili tudi drugi, ki niso vedeli pravega vzroka. Dr. J. C. Oblak je ob prvi obletnici Cankarjeve smrti uvrstil Ivana Cankarja med naše največje može in ga postavil ob Prešerna. Dr. Tavčar je na to odgovoril, da tej sodbi povsem se pritrjuje. Šteje se sicer med tiste, ki Cankarja v polni meri upoštevajo in ljubijo; priznava tudi, da je bil Ivan Cankar velik talent. Zapisal je:

"Jaz občudujem dosti Cankarjevih del, so pa med njegovimi spisi tudi taki, ki me puščajo hladnega. Cankar je bil velik talent, bil je prvi stilist, kar jih je do sedaj rodila slovenska zemlja — glede drugega so pa dvomi dopustni. Končno in nezmotljivo oceno Cankarjevih del pa prepustimo bodočnosti."

Ko je leta 1920 izšla Cankarjeva številka Doma in sveta in je dr. Tavčar nastopil zoper objavljeno gradivo, je dr. J. C. Oblak zapisal: "Ali se vendar ni med dr. Tavčarjem in Cankarjem nekaj zgodilo — česar živa duša ne ve — kar je povzročilo neko napeto osebno razmerje med njima, oziroma vsaj na dr. Tavčarjevi strani?"

S temi besedami se je dr. Oblak popolnoma približal resnici. Dr. Slodnjak pa je zapisal, da Tavčar ni maral Cankarja ne kot človeka ne kot literata. Zato je Slodnjak pravilno zadel, ko je Cankarjevo prvo pesem iz cikla Dunajski večeri označil za pravo izpoved. Zdaj lahko sklepamo, kam meri sedma kitica pesmi: V bogatih kočijah se vozijo:

Prešestval sem in kradel sem
in ubijal — preštej vse tiste,
ki so me ljubili; razžalil sem
in ubil njih duše čiste.

Obširno in odkrito pa je Cankar opisal svoj greh v povesti Grešnik Lenart, ki je nastala 1.1914 — 15, neposredno po Mojem življenju. Zato Grešnik Lenart spada v krog Mojega življenja, le da je pisatelj svoje trpko doživetje iz mladosti obdelal bolj obširno in psihološko poglobljeno. Schwentner je Cankarju izplačal honorar za Grešnika Lenarta 6. III. 1915, kot knjiga pa je izšel šele 1921.

Že Izidor Cankar pravi v opombah, da je povest Grešnik Lenart avtobiografskega značaja še v bolj pristnem smislu, nego misli Ivan, ko pravi v njej, da "vse, kar človek piše, je življenjepis". Lenartu je Cankar prisodil celo svoj lastni rojstni datum!

Povest je taka: Lenartu Negodi se je strahovito upirala dobrota onih, ki so svoja dobra dela neprenehoma poudarjali ter zanja pričakovali hvaležnosti na tem svetu in plačila na onem — za ostanke, ki so jih od svojega obilja dajali ubogim. Tak je bil gospod Ferencig, ki je Lenartu izkazoval dobrote. V X. poglavju, ki je vrhunec povesti, pa Cankar mojstrsko oriše, kako je bil izvršen "greh". Lenart je 10. maja, na dan svojega (in Cankarjevega!) rojstva prezgodaj prišel v hišo gospoda Ferenciga in sam stopil v izbo. Okoli nje ga je bila prava grešna atmosfera in tedaj se je zgodilo, kakor pravi pisatelj, da človek mnogokrat presliši božji glas, nikoli pa ne satanskega povelja.

Nato z največjo težavo zapiše, kako je Lenart "na polici, na belem prtu, ugledal košček zelene-ga papirja. Spoznal je koj, da je ta košček zelene-ga papirja velik denar. Stopil je tja, ogledal si denar čisto od blizu, nato ga zganil v gube in spravljal v suknjo. Vse to je ravnal mirno, brez skrbi in premišljevanja, kakor bi lomil kruh v kavo".

Tedaj pa se je zavedel svojega dejanja, zazibal se mu je pred očmi, pobledele je. Zbežal je iz sobe, kjer je čutil, da je padel globoko pod resnične grešnike. Nekaj denarja je brez koristi zafrečkal, nato pa se mu je zbudila vest in večji del denarja je zagnal v umazano mlako. Ob spominu na mater je priznal tatvino.

Svoje dejanje je Cankar v povesti sociološko in psihološko razčlenil in ga podal v umetniški obliki. Ob prvem podobnem dejanju, ko je na sest-rino prigovarjanje vzel suhih hrušk iz zaklenjene materine omare, pravi enako: "Storil sem brez mi-

sli in volje". Torej brez greha, ker se ni zavedal grešnosti dejanja.

Iz vsega povedanega pa je tudi razvidno, da je v Cankarjevih spisih mnogo več realističnih prvin, kakor se splošno misli.

V R Z E L I

I. Burnik

*V novo leto poveslajmo
srečni in veseli!
Bratom mir v srce podajmo,
v ljubezni pa zapirajmo vrzeli!*

*Hej, kako imaš oči podplute!
Pusti orgije, norost in vino!
Pokoplji v slasti porojeno bolečino —
nemir prespal bo zadnje pol minute.*

V SPOMIN NA OBISK
ŠKOFA DR. JANEZA JENKA
DARUJEMO

Za Slovenik

\$ 25: Stanko A-Stater; \$ 15: Cvetko Falež, Franc Bresnik; \$ 10: Franc Šveb; \$ 5: dr. Marko Coby, Franc Pongrašič; \$ 4: Edvard Zvab, Franc Danev, Anton Bavdek; \$ 3: Peter Kern, Andrej Pihler; \$ 2: Vinko Kobal, Magda Pisotek, Tone Žitnik; \$ 1-50: Metod Setnikar; \$ 1: Vili Mrdjen.

Prisrčna hvala vsem! Prihodnjič bomo poročali več o veseli novici: SLOVENIK ima že lastno hišo! Seveda ni plačana . . .

Preteklo leto — kot vsako leto doslej, odkar teče zbirka za Slovenik — se nam je spet posrečilo poslati tisočak. Prvi letošnji darovi kažejo, da se bo leto 1971 vsaj enako obneslo. Bog daj! In — darovalci!

Z Vseh Vetrov

NEKA AMERIKANKA, Miss Kasun, je skušala v dolgem članku dokazati, da se mora Amerika naravnost zadušiti zaradi števila avtomobilov. Za zdaj še nekako živi, ampak kaj bo leta 2004, ko bo imela Amerika — po računih Miss Kasun, 346 milijonov avtomobilov? Kje bo prostor zanje, posebej še za izrabljene, ki jih nič ne predelavajo, ampak vržejo na smetišče . . . Neki Anton Cima je potem pisal na naslov Miss Kasun: Ne bo tako hudo, kar zapadno Nemčijo pogledajte! Nemčija je 31krat manjša od Amerike, pa ima že danes blizu 17 milijonov avtomobilov. Nič se ne boji, da bi se med njimi zadušila. Pa je to toliko, kot če bi Amerika imela 501 milijon avtomobilov že — danes!

DR. MATIJA AMBROŽIČ je dobil spomenik v Belgradu, tako poroča ljubljansko DELO 13. dec. 1970. Bil je zdravnik in profesor medicine, doma iz Dobrove pri Ljubljani. Dolga desetletja je deloval v Belgradu in tam umrl leta 1966. Spomenik je v obliki doprsnega kipa in stoji v amfiteatru belgrajske otroške klinike. Rajni je bil pobudnik pediatrije v Belgradu in ustanovitelj otroške klinike najprej v Ljubljani, potem v Belgradu. O priliki odkritja spomenika je orisal življenje in delo prof. Ambrožiča dr. Borivoje Tasovac, upravitelj otroške klinike. Govoril je tudi šef ljubljanske pediatrije dr. Marij Avčin.

V BISTRICI V PREKMURJU so za novo cerkev zabetonirali temelje v novembru in dela se nadaljujejo. Računajo, da bo cerkev blagoslovljena leta 1972. Pod vodstvom domačinke, gospe Gizele Hozjan, ki že mnogo let živi v Ameriki, so se Bistričani, razkropljeni po širnem svetu, zavzeli za ta lepi dar rojakom doma. Obvezali so se, da bodo zbrali v celoti \$ 30,000 ameriških dolarjev za novo cerkev. Do konca preteklega leta so imeli na rokah že polovico, ostalo hočejo zbrati v letu 1971. Tudi Bistričani v Avstraliji sodelujejo in zbirajo darove. Sprejema jih zlasti družina Mirko in Micka Ritlop, Earlwood, 2206. Tudi list MISLI.

BREZJANSKA KAPELA v vseameriškem Marijinem svetišču v Washingtonu je uspeh podjetnosti in vernosti ameriških Slovencev. V veličastni, pred malo leti dokončani cerkvi, je bilo takoj spočetka predvidenih več posameznih kapel, ki naj bi si jih osvojile razne narodnosti, živeče v Ameri-

ki. Poleg drugih so si svojo izbrali tudi Slovenci in zbrali zanje kakih 70,000 dolarjev. Posvečena bo Mariji Pomagaj z Brezij, Kraljici Slovencev. Z velikimi slovenostmi jo bodo odprli in blagoslovili še to leto, na praznik Marijinega Vnebovzvetja, dne 15. avgusta. Že zdaj vabijo tudi — avstralske Slovence . . .

ZGODOVINSKI ATLAS, ki ga je izdala zagrebška založba "Učila", uporabljajo tudi v slovenskih srednjih šolah. Toda ta atlas sploh ne prikaže nekdanje neodvisne slovenske države Karantanije, ampak jo uvršča preprosto med razne dežele frankovske države. Kralja Šama ne omenja kot vladarja Slovencev, prestolnico njegove kraljevine ima nekje na Češkem. To je proti vsem zgodovinskim virom in je zelo žalostno, da morajo slovenski dijaki uporabljati tak atlas. Nasprotno na razni zgodovinski atlasih na Nemškem in celo v Italiji pravilno kažejo Karantanijo kot neodvisno slovensko državo. (Sij slov. svobode, Argentina).

TITOV OBISK V ITALIJI in pri papežu se je pretekli mesec izjalovil iz razlogov, ki vsaj na prvi pogled prinašajo Titu in "njegovim" Jugoslaviji primeren kredit. Naneslo je, da so se prav v tednih pred namerjanim obiskom pojavljale v Italiji bolj ali manj uradne izjave, da se Italija nikoli ni odpovedala in se ne misli odpovedati zahtevi po zoni B bivšega samostojnega tržaškega ozemlja (STO). Tito pa je baje imel namen prav o tem spregovoriti v Rimu in pripraviti tla za mirno ureditev meje z Italijo. Ker je uvidel, da bo to v takem ozračju nemogoče, je rajši odpovedal obisk, čeprav en sam dan ali večer pred namerjanim potovanjem.

MEJA MED ITALIJO IN JUGOSLAVIJO res ni bila nikoli dokončno urejena in uradno podpisana. Kljub vsem naporom obeh prizadetih držav in mednarodnih poskusov je obvisela nekako v zraku. V pravnem smislu pred svetovnim forumom sta nekdanji zoni A in B dani eni in drugi državi samo v "upravo", ne pa v končno last in posest. Zato tudi na primer koprski škof dr. Jenko v zoni B še vedno le "upravlja" (administrira) sebi pripadno ozemlje, uradno priznane škofije pa nima. Vatikan čaka na dokončne podpise, kakor tudi v raznih drugih podobnih primerih.

ZONA B BIVŠEGA STO obsega del slovenskega in del hrvaškega ozemlja. Na vsem tem ozemlju ima Italija še vedno poželjive oči, pa enako poželjivo obrača pogled še dalje na jug ob jadranski obali. Na drugi strani je pa podoba, da se tudi Jugoslavija ni nikoli čisto uradno odpovedala zoni A — s Trstom vred. Italijani ji to očitajo in si domišljajo, da imajo prav zato toliko več pravice, da kričijo po "vrnitvi" zone B, pa še kaj povrh. Prežijo na primerne trenutke v svetovnem položaju. Ko upajo, da se bodo njihovi glasovi slišali do kakšne svetovno pomenljive pozornice — takrat znova zinejo, bolj ali manj "mučeniško".

TITO SAM JE POVZROČIL tak trenutek, mislijo nekateri opazovalci, ko je pred meseci "skoraj" odstopil. Predlagal je spremembo ustave, ki naj po njegovem odstopu ali smrti dá vodstvo države v roke nekemu kolektivu, čes da je v drugačem primeru "Jugoslavija v nevarnosti razpada". To izjavo je pograbil svetovni tisk in na široko razpravljaval o tem, kako je Jugoslavija že blizu razkroja. Nekaj je v tem resnice, nekaj fantazije. Lahki so napeli ušesa, odprli oči, jezik je napravil svoje. Kljub vsemu Titov obisk ni bil odpovedan, ampak samo odložen. Do kdaj — bomo pač videli.

SVETOVNEMU JAVNEMU MNENJU, če se zna primerno izkazati, trenutno priznavajo "javna občila" večji pomen, kot bi si bila upala pred časom. Razlog je v tem, da zaradi svetovnega mnenja niso šli v smrt na španskem že obsojeni Baski, pa tudi ne v Sovjetiji že obsojeni Judje. V obeh primerih je bil svet res tako soglasen v protestiranju, da sta morala dva taka ekstrema, kot sta Franco in Brežnjev, kloniti pred javnim mnenjem. Mnogi mislijo, da sta obe diktaturi, skrajno desničarska in skrajno levičarska, tudi v svojih temeljih bolj ali manj spodkopani.

NEKAJ PODOBNEGA JE TUDI NA POLJSKEM prineslo precejšnjo spremembo. Tu menda ni bilo po sredi toliko svetovno javno mnenje, čeprav ni ravno molčalo, dovolj je bil pritisk domačega javnega mnenja. To javno mnenje se — žal — skoraj ni moglo drugače izraziti, moralo je priti do izgredov in žrtev. Sovjetski tanki so imeli in imajo sicer bližjo pot na Poljsko kot na češkoslovaško, vendar se niso dosti ganili. Gomulka je moral iti. Kakšen bo "novi mož", se bo šele videlo. Sprašujemo se: ali bo trenutna "poljska pomlad" zašla nazaj v zimo brez poletja in jeseni — ali pa bo celo Čehom in Slovakom znova zbudila skomine po kratki domači pomladi . . .

Misli, January, 1971

Z ZADOŠČENJEM JE MORAL VSAKDO sprejeti "novoletno vest", da je prišlo do pomilostitve na smrt obsojenih v Sovjetiji in na španskem. Svet se je kar oddahnil. Jemati judem življenje, tega ne! Lepo je to in zasluži priznanje. Toda tu je šlo za prav majhno število živih ljudi — in takoj se pokaže nedoslednost svetovnega javnega mnenja. Ko gre za neusmiljen pomor milijonov in milijonov živih ljudi, čeprav še ne rojenih — splavi, splavi, splavi — je svetovno javno mnenje bolj in bolj na strani zverinskih morilcev in morilk. To je druga plat pozlačene medalje — vkovana v nedolžno kri!

KAKO VSE DRUGAČEN DUH preveva svetovno znano mater Terezijo v Indiji in njene ustanove po raznih kontinentih sveta! Kako očitno nasprotje med svetom, kakršen naj bi bil po božji zamisli, in med svetom, kakršnega smo naredili ljudje. Z vsem priznanjem je javnost sprejela novico, da je papež — poleg znane Nobelove — ustal, novil lastno "vatikansko nagrado za mir" in je bila Mati Terezija prva na vrsti za prejem nagrade. Z vsem priznanjem javnost bere o Materi Tereziji in gleda čudoviti film, ki slika njeno ogromno delo — koliko njenega duha bo zašlo v druga srca? Saj je tudi sicer še veliko dobrega na svetu, pa vendar razne grdobije spet in spet pridejo na površje. Dobrote manjka, ker obračamo hrbet — Duhu.

USTANOVA "SLOVENIK" V RIMU je po desetletnem obstoju končno dobila lastno hišo. Gojenci Slovenika, ki so morali doslej gostovati v tujih zavodih, so se vselili v lastno poslopje takoj po letošnjem novem letu. Poročilo iz Rima dostavlja: "Lastna hiša Slovenika je gotovo najlepše božično darilo slovenskim bratom in sestram. Najlepše darilo, ki ga vodstvo Slovenika v Rimu poklanja svojim dobrotnikom in jim s tem odgovarja na neprestana vprašanja: Kaj je neki s Slovenikom? Podrobna poročila o nakupu in razlogih za tako odločitev pošljemo pozneje vsem, ki jih bodo želeli."

MLADINSKI LIST "OGNJIŠČE" v Kopru je zapisal: "Danes mladina vse prehitro telesno dozoreva, duhovna zrelost pa zaostaja. Pojavijo se mladi problemi, ki jih ne znajo rešiti. Najlažja rešitev se jim zdi beg z doma. Neka dekle je povedala: Nekaj mesecev sem spala na klopi v parku. Potem pa nisem več vzdržala, vrnila sem se domov. Toda ne bom ostala tu. Saj je naš dom bolj hladen kot klop v parku sredi zime . . ."

KATERA JE RES

PREŠERNOVA ?

ALI NAJ SE TAKOJ POVE, da najbrž nobena? Verjetno ni splošno znano, da nimamo nobene zanesljive fotografije ali drugačne slike našega največjega pesnika izza časa njegovega življenja. Baje se ni dal slikati niti slavnemu Langusu, dasi je rad hodil k njemu, ko je izdeloval podobo Primičeve Julije. Do najnovejšega časa je bilo splošno sprejeto, da so vse Prešernove slike, ki jih poznamo, narejene po spominu že po pesnikovi smrti.

Šele prav zadnje čase. . .

Toda pojdimo k slikam in si jih oglejmo po vrsti.

Prva je tista, ki jo največ uporabljamo. Domala vsak Slovenec, star ali mlad, jo bo takoj spoznal: Prešeren! In vendar niti ne vemo, kdo jo je naredil in kdaj. Je litografija. Beli dan je zagledala leta 1866 v izdanju Prešernovih poezij, ki sta jih priredila Levstik in Jurčič in so izšle v založništvu knjigarja Wagnerja. Tisti, ki so Prešerna osebno poznali, so trdili, da je slika dosti dobra in kaže pesnika, kot je v resnici bil, vsaj v mlajših letih.

Druga slika kaže Prešerna v nekako zadnjih letih življenja. Nastala je leta 1850, kako leto po pesnikovi smrti. Narejena je v olju in original hranijo v muzeju v Kranju. Slikal jo je Prešernov dober znanec, nemški slikar Franz Kurz-Goldenstein. Uporabljamo jo zelo malo. O njej pravi umetnostni zgodovinar dr. France Stele, da je "nekam neprikupen, šele po Prešernovi smrti po spominu naslikan pesnikov potrjet "iz leta 1850 — edina priča o njegovi telesni podobi."

Tretja slika je menda še danes zelo sporna zadevščina. Slika se je pojavila v slovenski javnosti v novembru 1969. Tedaj je prof. Marko Marin, docent Akademije za gledališče, radio, film in televizijo, razglasil, da je našel to Prešernovo sliko v Salzburgu in sicer v zapuščini že omenjenega nemškega slikarja Kurz-Goldensteina. Ta je v Prešernovih časih živel v Ljubljani in je baje to sliko napravil leta 1838, ko je bil Prešeren še v najboljših letih. Sliko da je naročil drug Prešernov prijatelj, Poljak Emil Korytko. Seveda takoj nastane vprašanje, zakaj je morala taka slika ostati tako dolgo skrita v zapuščini samega slikarja — ali je Korytko ni nikoli dobil?

Je pa še polno drugih ugovorov zoper pristnost te slike, čeprav se ravno dr. France Stele poteguje za njeno pristnost.

Zoper "odkritje" profesorja Marina je bojvito nastopil slikar in publicist Čoro Škodlar v ljubljanskem DELU s člankom "Bombe iz Milnice." V članku trdi, da je ta slika prava potegavščina. Zares pristna pa da je prva (od tu objavljenih treh), ki jo je prav on odkril. Po njegovi trditvi je ta slika narejena po pravi fotografiji Prešerna iz leta 1840.

Oba — Marin in škodlar — sta kmalu dobila pristaše in nasprotnike. Prav za obletnico Prešernove smrti v lanskem februarju je bila v slovenskem tisku doma prava besedna vojska ob tej sporni sliki pesnika. Pričujočemu člankarju ni znano, če je od takrat do danes ta "vojska" kaj ponehala. . .

ENA PREŠERNOVIH

Čez tebe več ne bo, sovražna sreča,
iz mojih ust prišla beseda žala;
navadil sem se, naj Bogu bo hvala,
trpljenja tvojega, življenja ječa!

Navadila so butare se pleča
in grenkega se usta so bokala,
podplat je koža čez in čez postala,
ne straši več me trnjevka bodeča.

Otrpnili so udje mi in sklepi
in okamnelo je srce preživo,
duha vkrotili so nadlog oklepi.

Strah zbežal je, z njim upanje goljfivo;
naprej me sreča gladi ali tepi,
me tnalo našla boš neobčutljivo.

SPOMIN NA BOŽIČ LETA 1916

Ivanka Kariž, Amerika

Marsikdo reče te dni: spominjam se 25 let nazaj. Meni pa hiti spomin tudi letos o Božiču kar za 55 let v preteklost. O, kako veseli smo bili otroci, ko so prišli božični prazniki! Šli smo nabirat mah za jaslice in iskat kak lep bor, ker pri nas ni smrek, da bi bil za božično drevesce.

Med prvo svetovno vojno leta 1916 smo pa le imeli pri nas zelo lepo božično drevesce. Mati nam je kupila lepo smrečico v Trstu. Čeprav smo jako skromno živeli, nam je naredila to veselje in še danes sem ji iz srca hvaležna. Okrasili smo drevice in ga je bilo zares lepo videti. Veliko veselja smo imeli ob njem.

Kar pride vojak od nekod iz vasi, kjer so bili na oddihu iz fronte ob Soči. Zagleda se ta vojak v naše drevesce in se zamisli. Nato vpraša: "Ali bi prodali nam to božično drevesce? Mi bi ga radi imeli tam v sobi, kjer smo nastanjeni".

Zelo lepo je prosil, naj mu prodamo drevesce, jaz pa nikakor nisem hotela o tem slišati. Bila sem otrok in nisem vedela, kakšen pomen bi imelo drevesce za uboge vojake.

Ko je vojak le prosil, je rekla meni moja mama, ki je takrat še živila: "Ivanka, le daj drevesce vojaku, naj ga imajo v svoji sobi. Morda je za marsikaterega od njih zadnjič, da bo gledal božično drevo. . ."

Na mamino prigovarjanje sem se vdala in prepustila drevice vojaku. Dal mi je zanj dvajset kron. To je bil že lep denar, pa meni ni bilo zanj. Ko je vojak odnesel drevesce, sem bila zelo žalostna. Šele počasi sem se potolažila, ko sem zvedela, kakšno veselje so imeli in kako so bili naši hiši hvaležni, da smo jim odstopili drevesce. Ko so odhajali iz naše vasi, ki je Križ pri Sežani, so se ustavljali pri nas in se zahvaljevali. Rekli so, da ne bodo nikoli pozabili, kako smo jim ustregli in jim olepšali božič.

Želeli smo jim srečno pot. Kako je potem bilo z njimi, kdo bi vedel? Za mene je bilo to lepo doživetje in sem si vse dobro zapomnila. Spoznala sem, koliko je vredno sebi kaj pritrpati in drugim narediti veselje.

H koncu pozdravljam vse širom po Avstraliji in voščim prav srečno novo leto, ker vem, da bo za božična voščila že prepozno.

NAŠ ROJAK NA SALOMONOVH OTOKIH

Mirko Cuderman

NA OTOK BOUGAINVILLE, ki je eden od Salomonovih, sem prispel 20. nov. lani. Leteli smo iz Brisbana preko mesta Port Moresby na Novi Gvineji. Ni bilo treba dolgo čakati, da so se nam pokazali prvi znki tropičnega pasu. Avion nam je nudil lep razgled na posamezne otočke z raznobarnimi koralami. Še lepše bi bilo seveda opazovati te lepote božje narave pod vodo.

Že prvi pogled iz višine na otok Bougainville je bil čisto drugačen kot se nam je malo poprej kazala Avstralija v svoji rjavi barvi. Otok je namreč popolnoma poraščen z bujnim rastlinstvom, prava džungla. Videli smo majhne vasice na tesnih livadah, ki so jih domačini izsekali iz gozda. Hišice so lične, narejene iz bambusa. Ko smo pristali na Kieta letališču, smo takoj začutili novo podnebje: je bolj soparno, vroče in ima duh po džungli, po trhlen lesu. Da je tu bolj vroče kot v Brisbanu, je razumljivo. Smo samo 6 stopinj pod ekvatorjem. Toda tukajšnje podnebje je bolj stalno, le redkokdaj gre preko 100 stopinj. Zelo pogosto dežuje, skoraj vsak dan.

Dnevi skozi vse leto so enako dolgi — od šestih do šestih. Letnih časov ne poznajo. So le deževne in suhe dobe. Razlika je ta, da v deževnih pade toliko več dežja, včasih dežuje kar stalno.

Od letališča smo šli z avtobusom po slabi cesti do Kiete, ki v resnici ni niti pošta vas, dasi je glavno mesto otoka Bougainville. Videli smo hotel in nekaj trgovin, ki so kakor skladišča. Med potjo sem z zanimanjem opazoval vasice in koč domačinov, seveda tudi domačine same. So bolj majhne postave in črne polti. Tudi naprej do kraja Loloho je bila pot ozka in slaba. Od tu naprej je pa že skoraj dograjena nova široka cesta do Pengune. Služi rudniku bakra, ki je bil nedavno odprt. S tem velikim mnogomilijonskim podjetjem, ki mu je središče v Panguni, se je začelo za domačine novo življenje.

Moje delovno mesto je v kraju Nairovi, ki je v sredi med Loloho in Panguno. Zato morem pisati v glavnem le o razmerah v tem kraju, ki je nekako v središču otoka.

Domačini se v glavnem delijo v štiri plemena ali rase. Ne vem, če koga zanimajo imena. Na severu so "Buka people", niže dol "Wakunai people", potem "Kieta people" in še "Buin people." Vsako pleme govori drugačen jezik, skupna govornica jim je pa Pidgin, ki sem ga že v dopisu omenil. Govorijo ta jezik po vsej Novi Gvineji, Papua deželi, Novi Irski in po okoliških otokih. V glavnem je popačena angleščina, tudi nekaj popačene nemščine je vmes. Iz neke vadnice, ki jo je napisal neki Father Mihalic (zveni zelo domače?) za učenje Pidgin jezika, povzemam, da ta jezik govori več ko milijon ljudi. Uporabljajo ga misijonske postaje, šole, univerze itd.

Toda znanje angleščine pri učenju Pidgin jezika ne pomaga dosti. Treba se ga je naučiti kar secla. Sreča zame je, da znajo mladi fantje, ki so se izšolali v katoliških zavodih, precej dobro angleščino.

Otok je takorekoč neprehoden. Ni cest, da bi povezovala posamezna plemena. Edino prometno središče je avion, letališča so v vseh štirih središčih. Tudi po morju je mogoče priti v drug del otoka, ali to je počasno potovanje, otok je precej velik. Po mojih računih ga je skoraj za tri Slovenije.

Beli ljudje so prišli na otok šele pred 5 leti. Prej so bili tu le beli misijonarji in med vojno vojaki. Nova doba za otok se je torej začela z odkritjem bakrene rude. Domačini so se sprva močno upirali rudniku, sploh celotnemu projektu, ki je: gradnja velikega pristanišča, široka cesta do rudnikov, novih naselij za delavce (belce), elektrarna, napeljava elektrike, sploh vsega, kar je potrebno za čim uspešnejšo produkcijo rudnika.

Branili so se na več načinov. Ženske in otroci so se metali pod buldožerje in razne stroje, ko so jim razkopavali in razdirali vasi, nasade dreves in vrtove. Uspeli seveda niso, številna policija jih je zmagala. Živo čutim z njimi. Poprej so imeli lepo in mirno življenje, džungla jim je dajala vsega. Kar jim bilo treba kupiti, so kupili s prodajo pridelanih sadežev. Duhovno in zdravstveno oskrbo

Jim je nudil njihov priljubljeni misijonar. Seveda velja pravilo: napredku ne gre upirati se! Že prav, toda ti ljudje niso samo veliko izgubili, postali so orodje in žrtve tistih, ki so že začeli njihovo zemljo izkoriščati in jo bodo še bolj.

Res so jim beli ljudje zagotovili enakopravnost. Le kakšna bo? Doslej se je izkazalo, da je njihova največja enakopravnost v tem, da se smejo zalivati z alkoholom, kolikor hočejo. Tu pa nehote mislim na izkušnje škofa Baraga, ki kažejo, kako alkohol vpliva na tuja plemena, v Baragovem primeru na Indijance. Toda tu je isto, po pivu sesgajo vedno bolj. Za kak praznik — božič! — ga jim dajo brezplačno, kolikor ga hočejo, da se bolj gotovo navadijo nanj. Druge čase ga morajo kupiti, poprej morajo zaslužiti denar. Izgovor belcev je: po tej poti jih bolj gotovo pritegnemo k delu. . .

H kakšnemu delu, za kakšno plačo?

Po večini morajo na težaška dela, večkrat zelo nevarna in bilo je že več žrtev. Le redki so se že povzpeli do šoferjev na žrjavih in težkih vozilih. Plače dobivajo po 10 do 25 centov na uro, dočim imamo belci skoraj po 2 dolarja. Ne smejo v naše jedilnice, stanovanja imajo zase. Nedavno so belci na javnem zbrovanju protestirali, da domačini preveč uporabljajo ping pong in druga športna sredstva. Govornik jih je javno imenoval "keneke", ki je zelo žaljiv naziv za domačine. V resnici so nam pa ti domačini prav lahko v marsičem za zgled. Po večini so katoličani, nekateri izredno dobri. Držijo se nauka sv. pisma: kdor te udari po enem licu, nastavi mu še drugo! Vse potrpežljivo prenašajo, pa so kljub temu zelo prijazni in miroljubni. Vedno so pripravljeni za odkrit in pošten nasmeh.

Tako se kar naprej smejejo vsi domačini

Misli, January, 1971

Prav te lestnosti domačinov pa belce dražijo. Pravijo jim neumne ovce, bolj živali kot ljudje. Seveda vsi belci niso taki. So med njimi tudi treni in pametni. Žal je teh veliko premalo. Najslabši pijanci so Avstralci in Novozelandčani, ki so pa v manjšini. Veliko je tu Evropejcev in ti po večini domačine spoštujejo kot soljudi, kar je edino krščansko.

(Konec spisa v februarju)

NE ŽIVIMO SAMO OD DELA

Vladimir Kos, Tokio

1.

VEČINA NAŠIH TVORNIC MRAK VEČERJA,
IN DIM SI BRIŠE OLJE Z BEDNIH ROK,
IN VRISK OTROK — OH, KAM JE ŠEL Z
NASIPA,
DA TRAVA GLEDA K REKI ŽALOSTNO.

NA TOPLIH ČRKAH EVANGELIJA
SMEHLJAJ SVETEGA DUHA OSTEKLENI,
DA VRTNICA LAHKO SE NAGNE V SREDI,
KJERKOLI, V ENOSOBNI CERKVICI.

2.

KOT RIBIČI, KI PLUJEJO Z ZALIVA,
IZTEGNEM HIP ZA HIPOM V LIK BESED,
IN LIK V KOSTI IN MIŠICE SVETILJKE,
DA MORE NAJTI ME, KI NOSI JED.

3.

KI NOSI JED, JE TAK, DA ZMERAJ ČAKA
NA KAKŠEN ZNAK SKOZ SIT PONOSEN
ZRAK —
IZ SKRITE MLAKE VZHAJA PSALM K
OBLAKOM.
SKOZ ZID ODHAJA MOJ TOVORNI VLAK.

*Iz mojega dnevnika na tokijski ravnini.
Nedelja — binkošti 1970*

APOSTOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

U V O D

V prvi knjigi sem govoril, o Teofil, kar je Jezus delal in učil od začetka do dneva, ko je apostolom, ki jih je izvolil, po Svetem Duhu dal naročila in bil v nebesa vzet. Njim se je po svojem trpljenju tudi živ izkazal z mnogimi znamenji, ko se jim je štirideset dni prikazoval in jim govoril o božjem kraljestvu.

POSLEDNJE NAROČILO, VNEBOHOD

In ko je bil z njimi pri jedi, jim je velel, naj ne hodijo iz Jeruzalem, ampak naj čakajo Očetove obljube, "o kateri ste slišali od mene; zakaj Janez je krščeval z vodo, vi pa boste krščeni s Svetim Duhom ne dolgo po teh dneh."

Tedaj so ga ti, ki so se bilš sešli, vpraševali: "Gospod, ali boš v tem času obnovil Izraelovo kraljestvo?" Rekel jim je: "Ne gre vam, da bi vedeli čase in trenutke, ki jih je Oče pridržal svoji oblasti; prejeli pa boste moč, ko pride v vas Sveti Duh, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in do konca sveta."

Ko je to izrekel, se je vpricho njih vzdignil in oblak ga je vzel izpred njih oči. In ko so ob njegovem odhodu gledali v nebo, glej, sta stala pri njih dva moža v belih oblačilih, ki sta rekla: "Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil od vas vzet v nebo, be tako prišel, kakor ste ga videli v nebo iti."

Tedaj so z gore, ki se imenuje Oljska in je blizu Jeruzalema, sobotni pot daleč, vrnili v Jeruzalem. Ko so vstopili, so šli v gornjo izbo, kjer so običajno bili: Peter in Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž, Bartolomej in Matej, Jakob, Alfejev sin, in Simon Gorečnik in Juda, Jakobov brat. Z ženami, z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati so vsi enodušno vztrajali v molitvi.

MATIJA POSTANE APOSTOL

V tistih dneh je sredi bratov — bila je skupaj množica kakih sto dvajset ljudi — Peter vstal in spregovoril: "Bratje! Moralo se je izpolniti pismo, s katerim je Sveti Duh po Davidovih ustih

POSVETILO

Sv. Luka pove takoj v prvi vrstici te knjige, da je že poprej nappisal evangelij, ki je bil seveda Teofilu znan. V isti sapi pposveča to knjigo nekemu Teofilu, kakor je je poprej njemu posvetil tudi svoj evangelij. Ni znano, kdo naj bi bil ta Teofil. Marsikatera knjiga v teku zgodovine je imela posvetilo kakšni individualni osebi, pa je bila napisana za javnost sploh. Tako tudi ta Lukova knjiga in že prej njegov evangelij.

NA OLJSKI GORI

Jezusovo naročilo apostolom, naj počakajo na prihod Svetega Duha v Jeruzalemu, poznamo že iz evangelijev. Luka to na tem mestu znova ugotavlja. Prihod Svetega Duha bi mi dandanes bolj primerjali birni kot krstu. Vedeti pa moramo, da so v prvih časih krščevali s potapljanjem krščena v vodo, ne samo z oblivanjem. Zato je podoba lahko umljiva. Kakor se pri krstu človek potopi v vodo, tako bodo apostoli in drugi na binčnošni dan potopljene v studene milosti, ki je Sveti Duh.

Apostoli še vedno ne razumejo, da Jezus ni prišel na novo upostavljat zemeljsko kraljestvo judovskega naroda. Ne gre jim v glavo, kaj in kako si Jezus predstavlja kraljestvo božje na zemlji. Ali se bo po vnebohodu kmalu spet prikazal? Ali bo takrat že konec sveta in čas vesoljne sodbe? — Jezusov odgovor pomeni: božjemu kraljestvu sem postavil temelj. Po mojem odhodu pride Sv. Duh s svojo močjo in bo ostal v Cerkvi do konca. Kdaj bo ta konec, to ve samo Oče, to vednost si je pridržal zase in je nikomur ni razodel. Kljub temu so prvi kristjani mislili, da se bo Jezus vsak čas vrnil in bo konec sveta.

"Sobotna pot" — od Jeruzalema do Oljske gore — je dolga kak kilometer. Samo tako dolgo pot so smeli po Mojzesovi postavi napraviti v soboto, zato se tako imenuje.

"Gornja izba" je bila verjetno tista obednica, kjer se je na veliki četrtek vršila zadnja večerja.

VOLILI SO SAMI, ODLOČIL JE BOG

Peter nastopa kot poglavar vse Cerkve in prvak apostolov že hitro po Vnebohodu. Zaveda se: Cerkev je zgrajena na apostolih. Jezus jih jje izbral dvanajst, zdaj je treba nadomestiti odpadlega

napovedal o Judu, vodniku tistih, ki so prišli Jezusa. Bil je prištet med nas in prejel delež te službe. Pa je s plačilom krivičnega dobil njivo, padel na obraz in se po sredi razpočil in izsul se je ves njegov drob. To se je razvedelo med vsemi Jeruzalemskimi prebivalci, tako da je njiva v njih jeziku dobila ime Hakeldama, to je Njiva krvi. V knjigi psalmov je namreč zapisano:

Njegovo bivališče naj bo pusto in nikogar naj ne bo, ki bi v njem prebival. In: njegovo mesto naj kdo drug prevzame!

Treba je torej, da kdo izmed teh mož, ki so hodili z nami ves čas, dokler je bival Gospod Jezus med nami, od Janezovega krsta pa do dneva, ko je bil od nas vzet, postane z nami priča njegovega vstajenja."

Postavili so dva: Joževa, ki se imenuje Barsaba, s priimkom Justus (Pravični), in Matija; in molili so: "Gospod, ti ki poznaš srca vseh, pokaži, katerega izmed teh dveh si izvolil, da v tej službi in apostolstvu prevzame mesto, od katerega je odpadel Juda, da je šel na določeni mu kraj."

In so zanj žrebali; žreb je zadel Matija in bil je prištet enajsterim.

JEZUS POŠLJE SVETEGA DUHA

Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju. Tedaj je z neba nenadoma nastal šum, podoben bližajočemu se silnemu viharju, in šum, podoben bližajočemu se silnemu viharju, in šum, podoben vsi hišo, kjer so sedeli. Prikazali so jim jeziki kakor plameni, ki so se porazdelili in obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s Svetim Duhom in so začeli govoriti v drugih jezikih, kakor jim je dajal Duh, da so govorili.

Bili so pa v Jeruzalemu Judje izmed vsakega naroda pod nebom, bogaboječi možje. Ko je ta glas nastal, se je zbrala množica in se zavzela, ker jih je vsak slišal govoriti v svojem jeziku. Vsi so strmeli in se čudili in so govorili: "Glejte, ali niso vsi ti, ki govore, Galilejci? Kako da mi slišimo vsak svoj jezik, v katerem smo se rodili: Parti, Medi in Elamiti in kateri smo iz Mezopotamije in Judeje in Kapadocije, Ponta in Azija, iz Frigije in Pamfilije, Egipta in libijskih krajev pri Cireni in mi iz Rima, Judje in spreobrnjenci, Krečani in Arabci. Slišimo jih v našem jeziku oznanjati velika božja dela."

Vsi so strmeli in ne da bi vedeli, kaj naj si mislijo, so drug drugega vpraševali: "Kaj naj bo to?" — Nekateri so se pa posmehovali in rekli: "Novega vina so se napili."

Juda. Njegov nagovor dodaja nekaj več o Judeževem koncu, nego izvemo iz evangelijev, kjer je samo povedano: obesil se je. Tiste njive Juda ni "dobil" zase, nekako "pridobil" jo je nehote za skupnost, ko so z njegovim denarjem kupili "Hakeldamo" za pokopavanje tujcev.

Peter navaja dvoje besedil iz psalmov, ki se mu zdita primerna utemeljitev za potrebo, da se izpraznjeno apostolsko mesto izpolni. Kaže globoko "svetopisemsko" mišljenje.

Dva so kmalu spoznali za vredna, "ožje volitve" so prepustili Bogu. Žrebali so tako, da so na nekako črepinjo napisali imeni obeh kandidatov, vrgli ju v posodo in tresli, dokler ni ena skočila iz nje.

Pogoj za sprejem v število apostolov je Peter poprej jasno označil. Moral je biti eden tistih, ki so bili z Jezusom — bolj ali manj redno — ves čas njegovega javnega delovanja. Iz tega sklepamo, da so pač bili v množici 120 pričujočih vsaj nekateri izmed 70 učencev, ki jih je Jezus tudi izvolil, pa ne prištel med apostole. Matija je bil gotovo eden od njih. O drugem kandidatu, Jožefu — prav za prav je bil prvi — ne izvemo ničesar več. Ko je bil tako dober mož, da se ga je prijel pridevek Pravični, gotovo ni bil Matiju nič nevoščljiv. . .

BINKOŠTNI PRAZNIK

"Binkoštni" je grška beseda in pomeni petdeset. Namreč petdeset dni po veliki noči, deset dni po Vnebohodu. Judom je takrat ta dan pomenil zahvalni dan za vsakoletno žetev. Praznik se pogosto omenja v spisih stare zaveze. Prinašali so prve snope žita in jih darovali Bogu s hvaležnimi srci. Obenem so obnavljali spomin na postavodajo s Sinajske gore.

Za binkoštni praznik so prihajali v Jeruzalem Judje iz "diaspore", mi bi rekli: iz izseljenstva. Iz raznih razlogov so se veliko izseljevali, pa v tujini obdržali svojo vero in domače navade, pa tudi neko število poganov "pojudili", pridobili za vero v svojega Boga. Ob velikih praznikih so se vračali v Jeruzalem in tudi spreobrnjence jemali s seboj. Mnogi Judje iz tujine so bili že druge ali tretje generacije, govorili so bolj jezik tujine kot domovine prednikov.

Morda besed "slišimo vsak svoj jezik", ni treba vzeti dobesedno. Glavna misel bi bila: Sveti Duh je združil verne v eno skupnost, da so se v globini sre lepo sporazumeli in po navdihu Duha spoznali resnico o Kristusu in ustanovitvi Cerkve. Saj je bil to večji čudež, kot samo govorjenje v jezikih, ki jih sicer niso znali.

VISOŠKA

KRONIKA

Zgodovinska povest. Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

VIII

NI SPOŠTOVAL STAROSTI in tudi plemstvu ni dajal tiste časti, katera mu gre, ali vendar mi je bil mojster Janez Jurij Remp pri tisti priliki všeč. Ko je odšel, so ostali zabavljali za njim kakor vrabci, če jih preženeš iz enega grma v drugega. Gospod Frueberger pa je očitno iskal koga, nad katerim bi znesel svojo slabo voljo. Izbral si je mene ter se delal, kakor bi me bil šele zdaj opazil. Zaiskrilo se mu je v očesu, ko me je po nemški plemenitaški navadi vprašal:

“Kdo pa je on?”

V meni se je prebudila ošabnost, ker bi ne pisal resnice, če bi zapisal, da nismo v dolini ošabni in visoki.

Nestrpno je ponovil: “Še enkrat vprašam: kdo pa je on?”

Molčal sem še vedno in se delal, kakor da bi besede ne veljale meni. Ko pa je starec v tretje ponovil svoje vprašanje, je v meni vse zakipelo in končno prekিপelo. Odgovoril sem:

“Kdo je on? Pri nas so pripovedovali, da je prišel nekdanj raztrgan in bos v Škofjo loko in da je bil hvaležen za kos kruha, če ga je dobil Nato je navsezadnje zlatil kelihe in monštrance in pritiskal ljudi tako, da je od cesarja kupil gosposki stan. Pri nas pa se tudi pripoveduje, da stare hlače niso nove in naj se nanje prišije še tako široka nova krpa. To je on!”

Srce se mi je ohladilo, ko sem tako izlil svojo jezo nad ošabnim starim možem. Pa je prišel čas, ko sem se bridko kesal, da pri tej priči nisem krotil samega sebe, kakor je dolžnost vernemu kristjanu.

Gospodu Fruebergerju je zalila kri obraz in začel je kričati na vse pretege: “Kašper, Kašper!” Lasulja mu je zlezla z glave in ko je nerodno odpiral tobakiro, se je tobak vsul po mizi.

Pritekel je gostilničar in temu je zlatar ukazal, da naj pokliče hlapce, da potegnejo mene, neumnega in neotesanega kmeta, od mize.

Wohlgemuet je odločno odgovoril:

“Tega ne morem storiti, tega ne storim. Izidor Khallan je moj sorodnik, je moj prijatelj, vaša plemenitost!”

Dostavil je še:

“Kar sne, kar spije, pošteno plača!”

Zlatar je tulil: “Gremo pa mi!”

In res je odšel hude volje. In z njim so odšli ostali. Žitničar in grajski pisar sta se posebno čemerno držala. Žitničar je dejal:

“Wohlgemuet, pri vas je vsak dan manj prijetno”. In zlatar je ošabno dostavil: “Ni treba, da bi samo sem prihajali”. Nakar je še grajski pisar izpregovoril: “Res ni treba”.

Ko so odšli, sem skesano pripomnil:

“Veliko škodo sem ti napravil — ne bo jih več!”

“E kaj”, je govoril Wohlgemuet, “ti gospodje mi segajo dostikrat do grla. Usta vedno polna, mošnje pa prazne, da največkrat ni solda v njih. Ko bi ti videl mojo preroško pratiko, pa bi opazil, da so skoraj vsi zapisani v nji — od žitničarja pa do mestnega pisarja. Lačne kure so, ki gledajo za vsakim zrnom. Naj gredo, če že hočejo!”

Spodaj je potem privlekel od nekod umazano staro pratiko. Od lista do lista mi je razkazoval dolžnike. Še celo zlatar se je nahajal na tej ali oni strani, in vselej je preteklo nekaj mesecev, da je prišla pripomba: par pezalt!

“Naj gredo, če že hočejo”, je ponavljal oštir, “ker se moraš preklicano napenjati, da iztineš par liber iz te lačne gospode.”

Drugo jutro — bil je dan sv. Monike — sem zmenjal nekaj zlata v nemško veljavo. Mladi zlatar Frueberger mi je spisal pismo, s katerim me je priporočil svojemu stricu, ki je imel menjalnico v nemškem Passauu.

Na gradu mi je protipisar napisal listino, v kateri se je reklo, da sem pošten kmetovalec

in podložnik svetlega gospoda škofa v Freysingenu, da se nahajam na pravični poti in da se mi naj ne delajo na poti ovire.

Nato sem odjahal s svojim hlapcem.

Ko sem naletel onkraj mesta, kjer so ravno zidali kapucini iz Kranja svoj samostan, na mladega prošta od Sv. Jakopa, sem mu izročil v namene novega samostana deset renskih goldinarjev, da bi opravili pobožni očetje kapucini svete maše, da bi se dobro in srečno dognalo vse, za kar sem se nahajal na potovanju v nemške dežele.

Z božjo pomočjo sem dospel v Solnograd in tudi v Passau. Tam sem zvedel, kje leži Eyrishouen in katero posestvo je bilo nekdanj Jošta Schwarzkoblerja. Zvedel sem, da deklica še vedno služi pri poštenih in bogoljubnih ljudeh, ki pa so imeli kopo svojih lastnih otrok, tako da bi ne bili žalostni, če bi šla Agata od njih.

Deklica ni vedela, da ji je umrla stara mati, ker je ta ostajala dostikrat mesece in mesece od doma. Jokala je, ko sem ji pripovedoval o njeni smrti. Tudi družino, pri kateri je Agata služila, je smrt stare Passaverice hudo presunila, in sicer zato, ker jim je deklica sedaj obtičala na rami in je odpadla še tista mala podpora, katero je rajnika prinašala k hiši.

Nato sem deklici povedal, da je stara mati umrla pri nas in da sta bila z mojim očetom, ki je sedaj že tudi mrtev, prav dobra znanca. In ko sem Agati povedal, da sta stara mati in oče želela, da bi prišla k nam, se ni prav nič obotavljala. Tudi družina ji ni odgovarjala; nasprotno, videti je bilo, da ji je padel kamen od srca.

Nekaj dni sem še ostal v Eyrishouenu, da sem dobil krstni list, ki je pričal, da je bila Agata Schwarzkobler zakonska hči očeta Janeza in matere Neže in da je bila po predpisih svete katoliške cerkve krščena na ime svetnice Agate in svetnice Eme. Nikakor nisem hotel, da bi se bila po dolini, ko sem se vrnil na Visoko, širila kaka govornica, da deklica niti naše vere ni. Tako sem pa imel pri hiši veljavno listino, s katero sem vsak čas lahko pobil zlobne jezike, če bi bili trosili kaj hudobnega.

Kako smo potovali proti domu, kaj smo doživeli in kako se nam je godilo, tega ne bom popisoval. Dobro se nam je godilo in očitno je bila božja roka nad nami. Gotovo nam je pomagala molitev kranjskih kapucinov.

Zapišem naj še to, da smo se v dolino vrnili ravno na dan sv. Filipa in Damijana in da je bila tisti dan Gospodova nedelja. Moje potovanje potemtakem ni bilo tako dolgo, kakor sem pričakoval takrat, ko sem odhajal z Visokega.

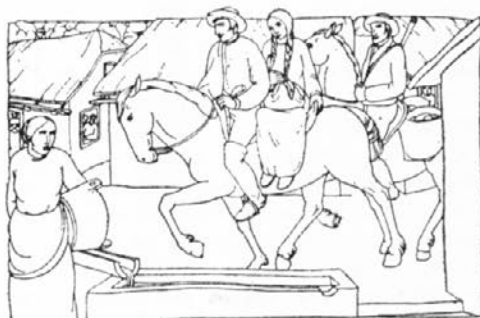
Kjer smo jahali mimo hiš, so dekleta, katera so sedela pred temi hišami, vstajala, ko so me spoznala in ko so opazila, da je na konju za mano sedela mlada ženska, kar v naših krajih ni bilo v navadi. Tudi na visokem dvorišču, ko sem prijezdil tja, se je zbrala družina in brat Jurij se ni malo začudil, ko je moral najprej pomagati mladi deklici, da je mogla s sedla na tla.

Agata ni veliko prinesla s sabo; culico cunj, kakor pravimo pri nas, rdeča lica in dobro voljo, pomagati pri delu.

Moja duša pa je bila odrešena od velikega bremena, ko sem imel pod svojo streho mlado deklico in ko se je tako izpolnila želja, katero je izrekel oče ob svoji smrtni uri. Če se ne motim — v takih rečeh se v teh časih lahko dogodi pomota — je bila Agata tedaj stara morda sedemnajst let. Imeli smo jo za svojo in pri mizi je sedela tik mene, da bi družina ne mislila, da je tuja in samo posel pri hiši.

Stanovala je zgoraj v mali čumnati in z bratom Jurijem sva ji prepustila vse, kar je bilo ostalo po materi, tako da je živela, kakor živi hči, ki se je rodila pri hiši.

Agata Schwarzkobler, da bi Bog blagoslovil tvoj prihod pod našo visoko streho!

“Ko smo jahali mimo hiš . . .”

IX.

Agata se je hitro privadila novemu življenju. Takoj se je lotila vsakega dela. Kar pa se tiče pridnosti, sem jo lahko stavil v zgled drugim poslom. Od pričetka se je sicer nekoliko dolgočasila in za staro materjo je večkrat jokala. Izpremenila je obleko in se pričela nositi po naše. Kmalu je postajala veselejša. Pri delu, ali kjer si je bilo, je rada zapela pesem, ki nam je bila všeč, in najsi je pela v tujem jeziku. Ni še minilo leto, pa je že gostolela v naši govorici —

najprej težko, okorno in z vmešavanjem nemških besed da smo se ji morali vsi smejati. Tudi ona se je smejala in se ni dala spraviti v zadrego toliko časa, da je govorila, kakor smo govorili mi sami.

Bila je vesela in krotke narave. Z nikomer se ni prepirala. Imela je kmalu kup prijateljic — vse hčere naših kmetov so iskale njenega znanja. Ob praznikih popoldne so prihajale te znanke na Visoko, da je bil pravi semenj okrog stare hiše in da se ni čutil več tisti teman duh, ki je obdajal očeta Polikarpa in njegovo staro kmetijo.

Ko je prvič s pečo na glavi stopala v moji in Jurijevi družbi k nedeljski maši, je bilo pri cerkvi veliko občudovanja in dopadenja. Sodilo se je, da je v dolini malo tako zalih deklet, kakor je naša Agata.

Bila je tudi pobožna. Rada je molila in tako lepo se je vedla pri službi božji, da jo je hvalil gospod župnik Jager, kadar sem govoril z njim. Bil je pobožen in pameten mašnik, samo prezgodaj je umrl. Pokopali smo ga tik cerkvenega zidu pri malih stranskih vratih.

Tudi drugače mi deklica ni delala skrbi, posebno ne, ker ni gledala za moškimi. Na ples je včasih zašla in tudi na prejo, pa vselej z bratom Jurijem. Nikdar nista dolgo izostala, kar mi je bilo kot gospodarju prav, ker ples in preja prav rada pokvarita mlado žensko. Zato je duhovni oče v cerkvi večkrat govoril proti obema.

Odkar je bila Agata pri hiši, se je brat Jurij docela izpremenil. Prej ga ni bilo plesa pri tej ali oni podružnici, da bi ne silil nanj. Tudi koledovanja ni bil nikdar sit. Privabil je iz Poljan, iz sestranske vasi in še od drugod štiri ali še več konjиков, da so potem cele tedne jezdarili po loški okolici okrog in prepevali od hiše do hiše. Fant je bil čedno rasel in dekleta ga niso zametavala. Sedaj je tičal doma. Na ples je hodil, če je šla Agata z njim, o kateri pa zapišem, da ni rada obiskovala plesov. Na koledovanje se pa Jurij sploh ni več podajal in najboljši prijatelji ga niso mogli pregovoriti, dasi so imeli najlepše in najboljše konje. Marljiv je bil v gospodarstvu in briga se je za najmanjšo reč.

Lahko torej zapišem, da smo pričeli na Visokem novo življenje in da se nam je dobro godilo. Dosti smo pridelavali in brez težave smo plačevali štibre in davščine, dasi jih je bilo več od kamenja v Sori.

O sebi ne morem nič posebnega zapisati. Agata mi je napravljala zadovoljno življenje — to je res. Na kaj drugega nisem mislil. Prikrivati pa vendar ne smem, da mi je pričelo na dekletu vse dopadati in sicer vse vedno bolj. Njena postava

je bila lepša od vsakega drugega dekleta; in tudi njena govorica se mi je zdela pametnejša od govorice drugih dekličev, katere se me niso ogibale, ker se je vendar vedelo, da pride prej ali slej mlada nevesta na Visoko. Tudi tega ne tajim, da sem se z velikim veseljem ozrl včasih Agati v mladi obraz in da mi je bilo posebno všeč nekaj zaručenih rumenih las, katerih pri ušesih ni mogla spraviti pod ruto.

In še nekaj je bilo, kar naj se tudi zapiše. Kakor sem se jaz tu in tam zagledal v deklico, tako se je tudi brat Jurij zagledal v njo, in ne katerikrat sem opazil, da sta se Agata in Jurij ujela s pogledi, kar se pri meni ni nikdar zgodilo. Vselej me je pri tem znotraj zbudilo, da bi bil najrajši pokaral brata, ki je moral vendar vedeti, da dekle ni za njega in jo mora puščati v miru, kakor so jo v miru puščati hlapci.

(Dalje pride)

S V A R I L O . . .

ČIGAVA KUVERTA?

V božičnih dneh je p. Valerijan dobil pri neki službi božji med cerkvenimi darovi zaprto kuverta za MISLI in jo prinesel upravniku. Toda na kuverti ni bilo nobene označbe, od koga je, v kuverti pa \$ 6, toda prav tako brez — vsaj — vrstice . . . Kdor je kuverta oddal, naj se oglasi, da ne bo nekoč ravs in kavs . . . MISLI.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

BASEN O KAMELI IN VOLKU

Volk je bil lačen, pa ni imel kaj jesti. Tekal je gor in dol ob široki reki. Poželjivo je gledal tja čez. Vedel je, da je na oni strani dosti za pod zobe, pa ni imel več toliko moči, da bi reko preplaval. Pa še to je vedel, da so tam kmetje, ki volkove zelo sovražijo. Tudi če bi kako prišel na ono stran, bi moral takoj spet zbežati. Prazen želodec mu je pa kar naprej prigovarjal, naj poskusi srečo.

Volk se je spomnil kamele in je šel k njej. Nagovoril jo je:

“Draga prijateljica, tudi ti nimaš na tej strani reke veliko jesti. Vzemi me na hrbet in me prenesi na drugo stran. Ti znaš dobro plavati. Tam je veliko sladkornega trsa, ki ti bo šel v tek. Pa tudi zame se bo kaj dobilo.”

Kamela je rekla:

“Tvoja misel ni napačna. Kar splezaj mi na hrbet, pa te bom prenesla čez vodo.”

Kmalu sta bila tam. Volk je našel kup kosti in ostanki mesa so bili na njih. Hitro je pohrustal, kolikor je mogel, potem se je samo še obližoval. Ker se je bal kmetov, je želel takoj zbežati nazaj čez vodo. Brž je poiskal kamelo, ki se je veselo pasla nedaleč proč na njivi sladkornega trsa. Pomigal ji je, naj se takoj vrnete. Kamela ni hotela nič slišati, zato je volk nepotrpežljivo zalajal in začel kamelo zmerjati.

Volkovo lajanje so slišali kmetje in se začeli zbirati, da bi šli nad volka. To je začutila tudi kamela, ki se je komaj kaj manj bala kmetov. Stekla sta k reki in kamela je volku nastavila hrbet. Čeprav se še ni bila do sitega napasla, ni odrekla pomoči tovarišu.

Sredi reke je kamela spregovorila:

“Dragi prijatelj, nič lepo nisi napravil z mano. Rešiti si hotel svojo kožo na moj račun. Zakaj si tako hitro zalajal, da so začeli kmetje vreti skupaj? Zakaj nisi počakal, da bi se tudi jaz do sitega napasla. Jaz ne morem tako hitro žreti kot ti!”

Volk ni bil nič v zadregi, hinavsko je odgovoril kameli:

“Oh, oprost, draga prijateljica. Ti še ne poznaš naše navade. Kadar je volk sit, mora lajati in zavijati. To je potrebno za dobro prebavo.”

Kamela je molčala in si je svoje mislila.

Ko sta priplavala do najbolj globoke vode, je pa rekla volku:

“Veš, dragi prijatelj, rada upoštevam tvojo navado, pa zdaj ti moram povedati, da imamo tudi kamele svojo navado. Kadar se samo napol napasemo, kot sem se danes jaz, nam ni dosti, da plavamo, moramo se tudi potapljati v globoko vodo. Boš že oprostil, če se pod vodo ne boš mogel obdržati na mojem hrbtu.”

Volk se je zelo prestrašil in lepo zaprosil:

“Oh, prijateljica draga, nikar tega ne stori. Saj veš, da bom sam samcat v vodi takoj utonil.”

Kamela je rekla!

“Kaj hočeš, navada je navada, nič se ne da pomagati?”

Potopila se je v vodo in volk je zdrsnil z nje-nega hrbta. Bilo je kar čudno, da ni utonil. Ko je bila kamela že davno na suhem, se je le tudi on skobacal na breg in tam zagledal kamelo. Ta mu je rekla:

“Veš, dragi moj, kdor dobroto vrača z nehvaležnostjo, ga mora zadeti kazen, kot je zadela tebe. Ti si samo nase mislil, samopašnež, kako se komu drugemu godi, te ne briga.”

Volk si ni modrih besed vzel globoko k srcu, ostal je volk do današnjega dne. Kako naj se spreobrne, saj se še človek včasih ne. Toliko si je pa doživljal le zapomnil, da menda od takrat ne sili več čez kakšno reko na kamelinem hrbtu.

Prav vsak dan iz dalje neznane

prinese nam polno novic.

Pa se še iz sobe ne gane —

kdo ta naš prijazni je stric?

SLOMSKOVA ŠOLA, CABRAMATTA

Pouk v naši slovenski šoli bomo začeli spet drugo soboto v februarju, to je 13. febr.

Zbiramo se v šoli poleg cerkve v Cabramatti. Začetek ob 1:15 popoldne.

Lanski in novi učenci dobrodošli! Starši, od vas je odvisno, koliko otrok bo obiskovalo šolo letos. — Antonija Vodopivec, uč.

ALI SEM NAREDILA PRAV ?

Antonija Stojkovič, Vic.

NE SAMO JAZ ŽELIM POJASNILA, tudi druge bo zanimalo, ker tudi druge prav gotovo ti ljudje enako nadlegujejo. Bom povedala, kdo so "ti ljudje."

Včeraj — in tudi že prej, odkar smo tukaj — pridejo na vrata gotove osebe, moški in ženske, ponujat neke knjizice, češ da jih je dobro čitati in preučiti. Iz njih bomo zvedeli, kaj nam je treba verovati in kaj ne. Poučili se bomo, kdo je Bog Jehova, kdo je Kristus, pa da bo kmalu konec sveta, na kar se moramo pripraviti. . .

Po navadi jih skušamo odpraviti z izgovorom, da nas te reči ne zanimajo, a so tako vsiljivi, da jih zlepa ne moreš odsloviti. Če pride na vrata moški, Avstralec, gre nekako lažje, a ženska, ta vam je pravi zlodej. Ko se je nekoč nisem mogla na noben način iznebiti, sem jo kar z vodo polila.

Včeraj je prišla Italijanka. Vsiljevala mi je razne knjige, da se moramo pripraviti na skorajšnji konec sveta, biti dobri, delati dobro itd. Rekla sem ji:

"Ma to že vse sama vem. Že iz šole od otroških let gor. Slišim ponovno v cerkvi, nazadnje mi pa tudi moja vest sama vse to narekuje. Ne vem, kako kmalu bo konec sveta, zame pač takrat, ko bom umrla."

"Poslušate torej duhovnike, ki sami ne vejo, kaj vam pridigajo."

"Gospa, ali ste vi katoličanka?"

Prikimala je.

"Pa se ne sramujete delati propagando za neko stvar, ki ljudi samo meša in jim dela nadlego? Če duhovniki ne vejo, kaj govorijo, kako veste vi?"

"Pa mi povejte, kam bomo šli po smrti?"

"Dobri v nebesa, hudobni, ki v grehu umrjejo, pojdejo v pekel."

"In kje so nebesa? Veste, nebesa ima vsak že na tem svetu, kdor je toliko srečen, da se ima dobro. Kaj bo po smrti, pa nihče nič gotovega ne ve. — Ali verujete v Kristusa?"

"Seveda verujem in prav gotovo bolj kot vi, ki njegove besede po svoje obračate. Če bi vi verovali v Kristusa tako kot jaz, ne bi hodili od hiše do hiše mešat ljudi in jih nadlegovat s svojo nespametjo."

Bilo mi je dosti, pokazala sem ji vrata in jih zaloputnila za njo, da je skoraj ostala med vrati njena roka, ki je držala debelo knjigo in več manjših v košarici.

Sem storila prav? Kdo je tisti Jehova na tem svetu, ki tako dobro ve, kdaj bo konec sveta in da ni nič po smrti? In če ni nič, zakaj bi potem morali biti dobri? Če so nebesa ssamo na tem svetu, zakaj pa niso vsi dobri tako "srečni", da bi se dobro imeli v tukajšnjem življenju?

Čudim se, kako da se dajo katoliški ljudje premotiti raznim domišljijam krivih prerokov.

MALO ODGOVORA. — Skoraj neverjetna vsiljivost "Jehovinih prič" je res znana še marsikom, ki bere MISLI ali pa ne. Domala ves svet jih je že davno sit. Kako naj bo človek "dober", pa obenem tako grozno vsiljiv in nadležen, si je kaj težko predstavljati. Že sama ta misel podira njihov skrivenčeni nauk.

Zakaj se dajo katoličani premotiti? Dejal bi, da zato, ker so premalo poučeni v kršanskem nauku, pa premalo tudi o "veri" Jehovcev. Sicer se o obojem veliko piše in govori, pa ne pride pred oči in na ušesa katoličanov, ki jim je to najbolj potrebno. Če se vam zdi — in še komu — zares potrebno, da MISLI kaj več napišejo o Jehovciv, se lahko zgodi, Verjetno so pa bralci in bralke MISLI dovolj poučeni, da se ne dajo zmotiti, kakor se ne daste vi.

Toda vaša želja je, da bi se vam povedalo, če ste — naredili prav. . .

Vtis imam, da so vam tečne ženske vzbudile — jezo. Verjetno je bila čisto pravična jeza, vendar bi morda mogli nadležnice odpraviti brez nevarnosti telesne poškodbe. Poskusite kljub vsemu malo bolj zlepa. Če jeze ne krotimo, pa naj bo še tako pravična, je nevarnost, da nehamo biti dobri. . . Ur.

Stražnik je ustavil avto, ki ga je vozila mlada ženska.

"Kaj pa tako drvite, ali ne vidite napisa: 40 na uro?"

"Mudi se mi. Zavore so mi odpovedale, pa hitim k mehaniku, preden se mi pripeti prometna nezgoda."

VPRAŠANJA OB PIŠMU FRANCA JEZE

Stanko Andrejašič, Vic.

V MISLIH IN DRUGIH LISTIH je bila -e pred časom omenjena knjiga "Skandinavski izvor Slovencev." Na prvi pogled se mi je zdela ideja popolnoma neresna. Z zanimanjem sem pričakoval, da bom kje bral kak komentar ali oceno knjige, a zaman.

Mislím, da se morajo vsakomur, ki ima malo pojma o evropskem zamljepisu, zgodovini in jezikovnih skupinah, pa sliši o skandinavskem izvoru Slovencev, takoj pojaviti vprašanja, ki terjajo prepričljiv odgovor, predno je mogoče tako knjigo smatrati za resno delo resnega avtorja.

V zadnji številki MISLI (dec. 1970 str. 364) pa beremo pismo avtorja Franca Jeze inž. Žigonu. Na žalost pa nam to pismo ne daje nobenega odgovora. Nasprotno, celo vprašanje se zdi še bolj nejasno, da — sumljivo.

Zaenkrat se še ne bi rad spuščal v analizo tega pisma. Naj kar navedem svoja vprašanja v upanju, da bo g. Žigon ali kdo drug, ki je knjigo "Skandinavski izvor Slovencev" prebral, poslal odgovor. Nekdo bo že vedel, če morda že knjiga sama daje na ta vprašanja jasne odgovore ali ne.

Vprašanja so:

1. Ali je slovenščina slovanski jezik ali ni? (Če knjiga pravi, da ni, ni treba nadaljnega razpravljanja, že vemo, koliko je ura in s čim imamo opravka.)

2. Če pa knjiga prizna slovenščino za slovanski jezik, je vprašanje: ali so stari Slovenci v pradamovini Skandinaviji govorili slovanski ali germanski jezik?

3. Če so govorili slovanski jezik, kako se razloži, da današnji Skandinavci, ki so potem takem daljni sorodniki Slovencev, danes govorijo svoj germanski jezik?

4. Če pa so stari Slovenci govorili germanski jezik (kakšen paradoks!), kako potem ta knjiga razloži, da so Slovenci pozneje zamenjali germanski jezik za slovanskega?

5. Če se je dogodilo podobno kot pri Bolgarih, tako da so se Skandinavci pomešali s številnejšim

slovanskim plemenom in od njega prevzeli jezik, ali potem še moremo govoriti o skandinavskem izvoru Slovencev?

Naj ta vprašanja za sedaj zadostujejo. Naj dodam še svoje mnenje, da smo Slovenci rasno precej mešani, kot so tudi drugi evropski narodi, a po jeziku smo Slovani. To pa je sorazmerno manjše važnosti. Bolj važno je, da se Slovenci (kolikor je meni znano), še do danes niso toliko zavedli in zedinili, da bi si mogli izdelati narodno-političen program in se po njem ravnati.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 14: Dušan Saksida; § 9: Gvido Florenini; § 7: R. Baranowski, druž. dr. M. Colja, Janez Klinar, dr. M. Coby, Neimenovana;

§ 4: Tomaž Možina, Martin Adamič, John Tardina, Stan Smedly, Peter Kern, Marijan Lauko, Ciril Grmek, Silvan Franca, Slovko Jaklič;

§ 3: Ign. Kotnik, Anton Štukelj, Albina Konrad, Franc Vrabec, Franc Danev, Stanko Gruntar, Branko Cvetkovič, Anton Bavdek;

§ 2: Jože Grilj, Jože Zele, Jože Čarman, Jakob Božič, Mike Klemenčič, Magda Pisotek, Mario Saksida, Ema Simčič, Cvetko Falež, Franc Bresnik, Anton Pasič, Anton Požar, Slavko Fabian, Franc Pongrašič, dr. E. Miglič, Ivan Frank, Janez Marinič, Matija Merlak, Vinc. Mavrič, Danilo Guštin, Tone Žitnik;

§ 1: A. Sankovič, Štefan Saule, Jože Šajn, Al. Košir, Viktor Lauko, M. Habenschuss, Pavla Kavčič, Franc Zabkar, M. Treven, Fr. Nusdorfer, Oto Zore, Emil Torbica, Andr. Pihler, Marija Verko, Anton Kosi, Fr. Tomažič.

P. PODERŽAJ, INDIJA — § 10: Franc Šveb; § 5: Antonija Stojkovič; § 2: Helena Pirc, Pavla Pirc, Tone Šajn, Janez Klinar, Tone Žitnik, Rozamila Drčar; § 1: Janez Mihelčič.

P. Hugo, AFRIKA. — § 1: Janez Mihelčič.

SLOMSKOV SKLAD. — § 5: P. Bernard (da ne bo Slomšek med nami — pozabljen . . .)

Prisrčna hvala in glasen Bog povrni!

NEJASNI POJMI O ŽRTVAH

Anica Kralj, Sv. Sl.

SEDELI SMO V MEŠANI DRUŽBI. Mladina je največ molčala, le Helena, lepo dekle, je pripovedala, kako obiskuje šolo za solopetje in kako si želi šolo dokončati, se posvetiti opernemu petju. Tožila je, koliko se mora učiti, kakšna žrtev je zanj potovati dvakrat na teden na konservatorij, kjer toliko zahtevajo od učenca...

"Ljudje mislijo, da je glasba kar tako, niti si ne predstavljajo, koliko trpljenja zahteva, koliko žrtev!"

Prijatelj, izkušen mož, ki je sedel poleg mene, mi je tiho rekel:

"Ta ni pevka, ni umetnica in iz nje ne bo nič, zapomnite si! Umetniku tudi najhujše žrtve niso žrtve. Če bi svoj poklic ljubila, bi ljubila tudi pot do njega."

Vprašanje, kako človek v svojem poklicu gleda na žrtve, posebno pa, kako jih prenaša, je zanimiva zadeva.

Vzemimo žrtve žene in matere. Vsaka ve, da jo čakajo, a pogled nanje je velikokrat že od začetka zgrešen. Zato začetna razočaranja in težave sožitja. Nekatere se polagoma znajdejo, posebno tam, kjer se zakonca med seboj skušata izpopolnjevati in sproti spraviti na čisto vse težave, ki jih skupno življenje dnevno prinaša.

Predzakonska vzgoja je važnega pomena prav zato, ker že vnaprej pokaže na težave skupnega življenja in svetuje njih rešitve.

Res je medsebojna ljubezen zakoncev edina trdna osnova za lep zakon in za srečno vzgojo otrok, brez katere nobena še tako modra knjiga in nobena teoretska vzgoja malo ali nič ne pomagata. Vendar pa je na drugi strani prav tako res, da celo med ljubečima zakoncema pride do hudih razpok, ker on ali ona ne pozna naravnih teženj drugega spola.

"Moj mož se bolj zanima za službo kakor za družino. Vse moram doma sama urediti, tako tudi v šoli in vse, kar se otrok tiče," toži mlada žena z grenkobo. Počuti se kakor opeharjena žrtev.

Ta bi morala že pred poroko vedeti, da je normalnemu možu njegovo delo, pposebno če je poklicno, najvažnejša stvar, morda važnejša kakor

žena. To žena težko razume in tega dejstva podzavestno tudi noče sprejeti, ker je vendar zanj mož in otroci vse. Če bi to delitev čustev in dela že prej razumela, ne bi v zakonu trpela in se počutila kakor žrtev krivice. Večkrat je res težko za ženo, a žrtve so živ del zakonskega sožitja, tudi najlepšega.

Razumevanje moževega dela je eden temeljnih kamnov zakonskega življenja. A zelo redko slišimo žene, ki bi govorile o moževem delu kot o njegovem ponosu. Največkrat je slišati o delu kot viru zaslužka.

Gotovo je tako napačno gledanje nevedne žene potisnilo marsikaterega moža v delo, ki ga ne zanima in ki ga lahko globoko zagreni in z njim vso družino.

Žena mora podpreti, če treba tudi z žrtvami, možovo delo, ki je zanj vir telesnega in duševnega zdravja in tudi vir njegovih moralnih sil.

Mati in njene žrtve. Zakaj imenujemo žrtve skrbi in nego, ki jo mati dnevno izkazuje svojim otrokom? Mati, ki ima resnično rada svojega otroka, in to je vsaka normalna mati, ne bi smela poudarjati svojega trpljenja in žrtev zanj.

Gotovo je z otroki križ, posebno z nekaterimi, ki so bolelni ali pa ker imajo težak značaj. A ne igraymo glasne žrtve pred možem, ali pred prijatelji in sosedami. Saj je materima žrtev oplemenitena z ljubeznijo do otroka.

Napačni pojmi in govorjenje o žrtvah večkrat hudo razjedajo in uničujejo naše in tudi življenje naših otrok.

Otroci so tudi po božji zapovedi res dolžni staršem hvaležnost in spoštovanje. Starši vzgajajo in skrbijo za življenje svojih otrok, ker jih ljubijo, ne zato da jim bodo vračali. Starši, ki na to hladno računajo, so večkrat bridko razočarani. Ljubezen otrok ni hladno povračilo tega, kar smo zanje naravno, z ljubeznijo storili. Mi svojim otrokom vračamo, kar smo sami prejeli od svojih staršev in naši otroci bodo podaljšali to zlato verigo ljubezni, ko bodo zopet svojim otrokom, našim vnukom, dajali.

BELA KRAJINA —

INDIJA KOROMANDIJA

NAŠA

(Avtor ni znan)

MED GORJANCI IN KOLPO živi Bela krajina: kraške drage, bele brezove loze, vinske gorice, z zidanicami in hrami posejane, in skale. . . Sredi krajine so topli domovi z dobrimi in mehki mi dušami. Od daleč jih obiskuje v poletnih dneh veter in prinaša s seboj misel na morje, ki je kot pozdrav brata. Večeri so tihi in sanjavi. Z vseh gričev zvonijo, podružnica se oglašča za faro, zvonovi na božjih poteh so najtišji, ker so najvišje, a je njih glas najbolj znan sosese. A vsi vabijo v zboru k počitku.

V poletni vročini Belokranjec z znojem poji svojo zemljo. Njive rahlja, sadovnjake ureja, težke koše nosi s strmih košenic za živino. A največ ljubezni posveča trtam. Po trdem delu mu duša praznično poje v jesenskih nedeljskih popoldnevih in ob velikonočnem žegnju: ob sladki in močni črnini, ob pisanicah, gnjati, kolaču, pa tudi ob vsakdanjem kosu črnega kruha.

Govorica je kot pesem, trditev in pregovor gospodarjev — zrela kmečka modrost. A milina in otoplost plava tu po zraku. Praznično hrepenenje je vsak dan živo v dušah ljudi: bele narodne noše, bandera, godba v procesiji — spomin na prelepi čas. Dekleta si spletajo venčke iz ivanskih rož in z veliko vero razbirajo iz njih svojo bodočnost. Jurjevanje, petelinji boj, metliško in črnomaljsko kolo je utrip razigranega, globoko doživljenja in doživljanja s narodo. Vsak narodni običaj je pobožna obrednost ljudi.

— ★ —

Bela krajina je lirika slovenskega sveta. Naša majhnost in skromnost je v tej zemlji doma.

Z lirično dušo, nevezanostjo na dom, bogatim ljudskim življenjem in z zemljo, zemljo belo in tiho, revno, a tako iskreno slovensko, bogati Bela krajina našo domovino.

Ta svet in življenje prinaša v našo kulturo Župančič in Golobič in za njima Malešič in Beličič.

Njih beseda je pesem. In čečprav bi eden ali drugi rad rekel trdo in okorno, se mu misel na poti v besedo čudežno spremeni v čustveno milino. Zdi se, da nam Bela krajina ne bo nikdar dala pripovednika — romanopisca, ampak samo in vedno le lirika. Kajti vse poje v belini: v revnih vaseh platnene rjuhe in prti, dekliška krila in platneni jopiči mož in fantov. Poje Zeleni Jurij in pojo koledniki. Poje vas in zidanica. . .

— ★ —

Pa ko je loza pusta in kamnita, jo praviljično obogate bele breze in cvetoče resje: med skalami gore rdeči cvetovi in se nad brinje sklanjajo brezove veje kot razpletene lasje belokrajinskih deklet.

Prisopiha vlak iz gorjanskega tunela: splašiti ptice in zajce, v vinogradih nad Semičem in v dragah za vasmi pa se zravnavaajo postave ljudi, ki so bile sklonjene k zemlji. Zdaj spremljajo z očmi črno, vijugasto kačo in vedo, koliko je ura. Potem hiti vlak tja do Kolpe in ljudje po dolini se ozirajo za njim kot za bleščočim kraljevičem, ki se le mimogrede ozre nanje.

Črnomelj gospoduje nad vasmi. Metlika bi mu bila rada enaka, če ne prva!

Ta svet je majhen in reven in vendar čudno naš. Kot da ga je Bog z gorskim grebenom ločil od ostale Slovenije in ga z reko zavaroval pred hrvatskim vplivom. Sam je, a je vendar ves naš — je pesem moje domovine.

Srečal je Butalec Butalca. Pogledal ga je pod noge in rekel:

“Kako da imaš na desni črn čevelj, na levi pa rumenega?”

“Nič posebnega. Imam doma še en tak par. Kadar tistega obujem, je črni na levi, rumeni pa na desni. Stvar je kar v redu.”

— ★ —

Nekje v NSW je umrla samotna vdova. Vse premoženje je zapustila St. Vincent de Paul Society. Šli so pobirati stvari v njeno hišo. Našli so med pohišjem vse mogoče škatle, polne starega čaja. Smejali so se. Pa so le upali, da bo v kakšni škatli tudi kaj drobiža, morda bankovcev.

Končno so iztaknili bančni šparovček — nekaj le bo! Brž so ga nasilno odprli in se obrisali pod nosom. Bil je do vrha s čajem natlačen.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 17. jan. (tretja v mesecu):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Leichhardt (Thornley & Roseby) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 24. jan. (četrt):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Nedelja 31. jan. (PETA)

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Leichhardt ob 10:30

HAMILTON — N.C. ob 6. pop.

Nedelja 7. febr. (prva):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Croydon Park (Cook St.) ob 10:30

Nedelja 14. febr. (druga):

Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4:45

MOLITEV ZA DOMOVINO

Še in še je potrebna, nepotrebna nikoline bo. Naj bo domovina vključena v našo vsakdanjo molitev.

V cerkvi sv. Rafaela, Merrylands, se skupno opravlja molitev za domovino pri večerni maši prvo soboto v mesecu. Kjerkoli smo, v duhu se združimo s pričujočimi tam!

O BOŽIČNIH PRAZNIKI IN SE KAJ

Božič in z njim leto 1970 je za nami. Na četrto adventno nedeljo, 20. decembra, so naši pevci pod vodstvom g. Klakočerja imeli del programa na Candle Light Festivalu v Hyde Parku. Pevovodja je bil zadovoljen z njihovim petjem. Tako je bil njihov trud kronan z uspehom. Saj je bilo celo vrsto vaj, ki pa so obenem služile za božični program v cerkvi. Naj pripomnim, da so pevci in pevke nastopili v narodnih nošah, ki so Avstralce menda bolj zanimale kot petje. Dobil sem vtis, da jim je šlo le za noše. Čestitke pevovodji in pevcem! **Iskrena hvala za lepo sodelovanje. Hvala pa tudi vsem, ki so posodili narodne noše** (so res z vseh vetrov Sydneya skupaj prinešene!)

Polnočnica je bila zopet v Auburn Town Hall, kot že nekaj let zapovrstjo. Udeležba je bila letos za spoznanje manjša kot lani. Pevski program je bil pa zopet lepo izbran. Na božični dan so bile vse tri slovenske službe božje v Sydneyu dobro obiskane. Tudi rojaki v Wollongongu so prišli v lepem številu k popoldanski božični maši.

“Štefanovanje” je bilo zopet lepo obiskano, kot vsa leta. Vidi se, da je ta zabava res priljubljena in tradicionalna. Izkupiček je prinesel lepe stotake v merrylandski gradbeni fond. Bog plačaj vsem udeležencem in pomagacem!

Na novo leto so bile tudi tri službe božje v Sydneyu prilično dobro obiskane. — Spovedovanje na raznih krajih skoro omembe ni vredno. Podoba je, da kar imamo svojo cerkev v Merrylandsu, večina tam opravi spoved. Je bilo na sporedu preveč krajev, kar pa se je izkazalo za nepotrebno. **VSEM ROJAKOM, KI SO PRISPEVALI ZA NAŠO CERKEV, JASLICE, CVETJE, PAPEŽEV KELIH** in ostalo: iskren Bog plačaj!

P. Valerian.

ODŠEL JE MED ANGELCE

V soboto 12. dec. je družino Dubrovič v Malabar, Sydney, zadela nesreča. Njihov 5letni sinček David se je igral blizu hiše ob cesti. Neprevidno je planil izza tovarnjaka in padel pod avtomobil, ki je privozil mimo. Dobil je poškodbe na glavi, ki jim je podlegel kljub hitri operaciji v bolnišnici. Naslednjo sredo so ga pokopali v Botany. Bil je drugi sin očeta Viktorja in matere r. Mezgec. Družini sožalje! — P. Valerian.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k e

Vladimir Čeh, vas Črmljenšek, župnija sv. Bolfenk v Slov. goricah, in **Luba Tonkih**, rojena v kraju Mogoitui na Kitajskem. Priči sta bila Jože Lah in Vladimir Bojkov — 19.12.1970.

Anton Fabec, Zabiče, župnija Podgraje, in **Gabrijela Bombač** iz Rakeka. Priči Alojz Hrvat in Erika Žižek — 26.12.1970.

Jože Lah, Bišečki vrh, župnija sv. Bolfenk v Slov. goricah, in **Olga Elizabeta Ovičaj**, rojena v Caracasu, Venezuela. Priči Bruno Bednar in Mari Ovičaj — 2.1.1971.

K r s t i

Albin Jože Sedmak, Green Valley. Oče Albin, mati Angela r. Kostevc. Botrovala sta Ignac in Ida Kustec — 4.10.1970.

Marc Alexander Aldo Schepis, Kyeemagh. Oče Armand, mati Vida r. Turnšek. Botra Aldo & Fofi Schepis — 6.12.1970.

Stojan Bratovič, Guildford. Oče Joško, mati Marija r. Perenič. Botrovala Benjamin in Leopolda Bratovič — 13.12.1970.

Andrew Julian Virag, Hurstville. Oče Julio, mati Elvira r. Tavčar. Botra Nikola in Diana Darič — 19.12.1970.

Michele Marija Kalc, Condell Park. Oče Branko, mati Albina r. Vičič. Botrovala Michael in Marija Potepan (v domovini), zastopala sta ju Pavel in Jolanda Strgar — 27.12.1970.

ZAHVALA ZA POMOČ DRUŽINI TREBAR

Družina Trebar, živeča zdaj v Blacktownu NSW, je dokaj nova v Avstraliji. Imajo tri otroke, četrti je na pohodu. Pred meseci je očeta prometna nesreča hudo poškodovala. Družina je nujno potrebovala pomoči. Za zbirko sta se zavzela g. Vinko Ovičaj in p. Valerijan. Rojaki so darovali, kot je tukaj objavljeno:

\$211.30, dobiček "Martinovanja" 14. nov. (Slovensko društvo);

\$30: bratje šveb; \$20: D.L.; po \$10: N.K., Ludvik Klakočar, Jože Košorok, Martin Krajnc, Neimenovana (po Mariji Kužnik), Janko Rogina, Toni Šajn, Jurij & Marcia Tomazič, Rudi Trstenjak; po \$5: Lilijana Ademovič, Zofija Brkovec, Jože Čuješ, Fero Laszlo, Vinko Ovičaj, Stanko Petkovek, Ivanka Potepan, Peter Strah, Herman Šarkan, Franc Valenčič, Janez Vindiš, Ivan Vitez; po \$4: Marija Golčman, Vinko Kobal, Ivan Žigon; po \$2: Stanko Bec, Rudi Brežnik, Frank Condor,

Marija Černek, Tone Fakol, Slavko Hrast, Ivan Kobal, Marija Košorok, Rozalija Matelič, Franc Mramor, Neimenovan, Albin Poršek, Bernard Sever, Mihela Šušteršič, Ana Tod, Janez Verbek; po \$1: Marija Devetak, Alojz Filipič, Vinko Jamšek, Jože Lipeč, Adolf Peršič, Ivan Pirjevec, L. Pleček, Rihard Twrdy.

Družina Trebar se vsem darovalcem iskreno zahvaljuje. Brez darov bi se težko prebili skozi dolge tedne, ko je oče Jože preležal v bolečinah v bolnici. Bog plačaj tudi številnim rojakom, ki so družini pomagali s hrano, obleko, posteljino itd. Hvaležni smo tudi vsem rojakom za obiske v bolnici in za spremstvo in tolmačenje po raznih uradih. Hvala Bogu da je Jože razmeroma hitro okreval, čeprav še več tednov ne bo sposoben za delo, za težko delo pa najbrže nikoli več. —

NE KOLIKO — AMPAK KAKO

(Iz mišljenja "Ognjiščarjev")

Za kristjana ni važno, koliko naredi, važno je, kako naredi. Niti Kristus ni spreobrnil sveta v svojem času in včasih je bilo podobno — in je še, — da je bil brez uspeha. Toda izpolnil je do pičice voljo Očetovo.

Tudi za nas je važno to, da izpolnimo nalogo, ki jo je Bog dal vsakemu izmed nas — nič več in nič manj. Torej: potrudimo se vsak na svojem mestu, da povečujemo Njegovo voljo, ki nas omejuje na sedanji trenutek in na eno samo podrobnost dela, ki ga imamo v tem hipu izvršiti.

Ne imejmo pred očmi le svoje lastno delo. Združujmo ga z delom drugih. Nočemo delčkov in koščkov, hočemo celoto dela, delo skupnosti. Šele tedaj se zavemo vrednosti dela, ko delamo "v občestvu združeni" z brati in sestrami.

V takem gledanju na delo bo vsako naše dejanje dobilo polnino in življenje. Naša dejanja ne bodo samo vesoljna — saj je vesolje premajhno, če ga primerjamo z nebesi — naša dejanja bodo božja!

Torej ljubimo smehljaj, ki ga komu damo, sitno delo, ki ga moramo končati, ljubimo avto, ki ga vozimo, jed, ki jo pripravljamo, prireditve, ki jo je treba organizirati, solzo, ki jo potočimo za Kristusa v trpečem bratu. . . In še, in še: z ljubeznijo objemajmo instrument, ki ga igramo, ljubezen vdihnimo v pismo, ki ga pišemo, v veselo novico, ki jo povemo bližnjemu, v obleko, ki jo čistimo. . .

Vsaka najmanjša stvarca v naših rokah in srcih nam je bila zaupana kot odrešilni križ za blagovest, ki jo imamo oznanjati svetu.

(Iz angleščine: Anica Srneck)

NEW SOUTH WALES

North Strathfield: — Saj morda že veste, kako se je zgodilo, da je utonil g. kaplan Father Peter Humphrey in dva fanta ministranta. Jaz sem bil tam in videl. Takole je bilo. Jaz sem ministrant v Concordu, ki je naša fara. Father Peter in naš učitelj sta se domenila za naš izlet ali piknik. Vsi smo bili zelo veseli. Jaz sem komaj dočakal dan. Ob devetih smo šli iz postaje Burwood in se peljali proti Redfern. Tam nam je vlak prav pred nosom ušel. Morali smo čakati na drug vlak 20 minut. Čez eno uro in četrto smo prišli v Cronullo. Peljali smo se s ferry v Bundeeno, dve miljii stran od National Parka. Ko pridemo v Bundeeno, smo rekli, da gremo za dve uri "bush-walking". Bili smo v dveh skupinah. Jaz sem ostal zadaj z g. Petrom in učiteljem. Prvo skupino pred nami je vodil kapetan. G. Peter je rekel fantom, da ne smejo v vodo, ker je velika in so tudi vrtinci. Pa niso ubogali. Večji so šli v vodo in še male, neumne, klicali za sabo. In so šli tudi mali. Hoteli so nam pokazati, kako prijetno je, če te valovi mečejo. Voda jih je pa potegnila daleč proč in niso mogli nazaj ven. Ko je g. Peter prišel dol, je vrgel proč sandale in srajco in hitro tekel v vodo. Oni so klicali na pomoč. Pol ure je bil v vodi in enega za roko zagrabil. Prijel ga je pa vrtinec in ni mogel ven. V vodo je šel eden od večjih ministrantov in jih je ven privlekel.

Gospod Peter je bil utrujen, meni se je nasmeljal in rekel "Moram še po druga dva, sta malo v zadregi." Čakali smo, kaj bo, pa nismo dočakali. Nazadnje smo videli, kako je še z roko pomahal in to je bilo konec. Verjetno ga je vrtinec dobil. Zvečer ob 7:30 so truplo našli. Rekli so, da je imel glavo pretreseno. Ga je voda na kamne in skale vrgla. Oba fanta, ki sta utonila, so našli enega dva dni pozneje, enega pa šele čez tri dni. Vsi smo bili zelo žalostni. — **Martin Konda.**

Concord. — Strašno rad bi vedel, kaj drugi pravite na pismo g. Franceta Jeze iz Trsta v decembrski številki. Jaz se kar ne morem načuditi. Sem že prej nekaj slišal, ali pa morda bral, da je g. Jeza napisal knjigo o skandinavskem izvoru Slovencev, toliko se pa nisem zanimal, da bi jo

skušal v roke dobiti. Sem mislil, da se bo stvar pozabila. Ne vem, koliko rojakov v Avstraliji bolj ve za g. Jezo kot vem jaz, zato sem se zelo začudil, ko sem zagledal njegovo pismo v MISLIH. Prebral sem pismo gotovo kakšne trikrat, pa še ne vem, kaj bi rekel. Jaz sem hodil v šolo v takih okoliščinah, da nam učitelji niso pravili v starih Slovanih, šele bolj po šolskih letih sem slišal ali bral tudi o njih. Moram pa reči, da sem bil ponosen nanje in vesel, da sem eden izmed njih in so moji predniki. Zato bom k pismu g. Jeze samo to pripomnil. Da so mu že v osnovni šoli predsedale "pravljice o starih Slovanih", je pa malo preveč čudno. Če je pa res bil že takrat tako "racionalističen po naravi", bo pa že treba, da nič več ne zapišem. Se tudi bojim, da bi v g. Jezi vzkipela — jeza. Skušal bom slediti nadaljnjim poročilom, kako se bo skandinavski izvor Slovencev znanaprej razvijal. Ali bo še kdo izmed bralcev kaj napisal v MISLI? Rad bi bral, kaj drugi mislite — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Heidelberg. — V Avstraliji sem z družino komaj tri mesece. Pred nekaj dnevi sem dobil pri prijatelju tukajšnji list MISLI. Prijatelj mi ga je seveda samo posodil, da ga prečitam. To sem z veseljem tudi napravil in videl, da je list zelo lep in zanimiv. Zato sem se takoj odločil, da ga naročim tudi zase in svojo družino. Želim ga dobivati od januarja 1971 naprej. Najlepša hvala! — **Franc Težak.**

Frankston. — Lepo se zahvalim za obe poslani knjigi, ki sem jih počasi prebrala. Zelo lepo branje je knjiga Za Bogom vredna največje časti, pa tudi spomini misijonarke m. Ksaverije Pire so lepi. Toliko let je že v misijonih, veliko dobrega je že storila, Bog jo živi še na mnoga leta! Sem videla njeno sliko, prav dobro še izgleda. Upajmo, da bo mogla še dolgo toliko žrtvovati za kraljestvo božje. Tudi list MISLI vsak mesec težko pričakujem, ker je slovenska beseda tudi v Avstraliji tako potrebna. Želim mnogo uspeha v novem letu in pošiljam pozdrave od vse družine Koširjeve. — **Alojzija.**

Brisbane. — Ni mi žal, da sem naročil misijonsko knjigo matere Ksaverije Pirc: Skoraj 50 let v misijonih. Že kot otrok sem se zanimal za dežele Daljnjega Vzhoda. Menda ni bilo predavanja s skioptičnimi slikami ali brez njih v Ljubljani, da bi mu ne prisostvoval. Običajno so bila v unionski veliki ali mali dvorani, ali pa tudi v frančiškanski. Ravnotako sem redno posejal misijonske razstave v Grobljah pri Domžalah. Pisateljica mati Pirc nam z razumljivo besedo opisuje te dežele, zlasti pa Tajland, nekdanj imenovan Siam. To je glavno središče preko 2000 let stare budistične vere, ki se deli v neštete kaste in je glavna vera tega dela sveta. Pri tem se spomnim, da imam v svoji knjižnici knjigo inž. Ferda Lupše pod naslovom: V DŽUNGLAH BELEGA SLONA. Izdala jo je I. 1930 Vodnikova družba v Ljubljani in obravnava takratni Siam. Inženir Lupša je bil tam in je po povratku imel predavanje. Pokazal nam je tudi razne spomine, ki jih je od tam prinesel. Za časa njegovega raziskovanja je Siam veljal za edino deželo, kjer so še živeli beli sloni. Knjiga matere Pirc je pa pomembna za nas v Avstraliji že zato, ker se Avstralija približuje tem deželam in se že nekako smatra za del Azije. Seveda nas bolj zanima veliko delo te naše rojakinje misijonarke.

Zanimalo me je tudi poročilo IZPOD TRI-GLAVA, da je v Ljubljani umrla Francozinja Sidonija Jeras. Jeras je bil moj profesor in smo vedeli, da je njegova žena Francozinja. To se nam je takrat zdelo zelo čudno. Profesor Jeras je bil eden redkih Slovencev, ki je po porazu Srbije v prvi svetovni vojni napravil 'Albansko Golgoto' in se prebil na otok Krf. Kot profesorja smo ga imeli radi, bil je mirnega značaja in pravičen. Na kaj vse človeka spomnijo MISLI, ko poročajo o dogodkih doma! — **Janez Primožič.**

Brisbane. — Večkrat mi misli uhajajo čez morje, pa ne vedno prav do Ljubljane. Včasih gredo v drugo smer in se ustavijo nekje pri novih sosedih Avstralije, otokih in otočjih bližnjega Pacifika. Vedno več takih sosedov dobiva Avstralija, Anglija in Amerika se odpovedujeta oblasti v Južnem Pacifiku, "spalni dnevi" v tem morju počasi minevajo. Iz dosedanjih kolonij nastajajo republike, ali pa jim je vsej dodeljena notranja samouprava. Tako bo tudi Nova Gvineja v nekaj letih dobila samoupravo in to pomeni prvo stopnjo do neodvisnosti. Tudi bolj vzhodno ležečim Salomonovim otokom je obljubljena omejena samouprava, prav tako Gilbert in Elice otokom. V teku leta 1970 sta dobili neodvisnost skupini otokov Tonga in Fiji. Fiji sestoji in kakih 800 otokov in ima neka-

ko pol milijona prebivalcev, ki so Evropejci, Kitajci, Indijci in še drugi. Ti otoki so postali angleška last leta 1874, ko je tedanj domači poglavar prostovoljno odstopil svoje otoke Angliji. Dne 10. oktobra lani so ob velikih proslavah postali neodvisni. Tako se okoli Avstralije gradi nov svet, v katerem se bo morala naša federacija počutiti kot enaka med enakimi. — **Janez Brisbanski.**

Brisbane. — Zložila sem pesem v čast Sv. Duha in jo pošiljam, da jo natisnete v MISLIH. Lep pozdrav! — **Ana Čarman.**

Duh modrosti, Duh svetosti,
Duh Boga najvišjega,
Duh razuma in poguma,
dar ljudem od Stvarnika.

Duh svetosti in čistosti
za ljubezen bližnjega,
Duh resnice in pravice
Stvarnika vsevednega.

Duh ljubezni, potrpljenja
ob slabostih bližnjega.
Daješ sveto nam obljubo
blaženstva neskončnega.

SALOMONNOVI OTOKI

Bougainville. — Večini bralcev MISLI je verjetno znano, da sem že nekaj časa v tem zame čisto novem kraju. Moja firma mi je ponudila zaposlitev tu in mi je plačala zračno pot pod pogojem, da se obvezem vsaj za tri mesece dela tu. Ako pa ostane šest mesecev, dobim tudi plačano povratno pot. Sprejel sem ponudbo iz dveh razlogov: plača je večja in spoznavanje novega sveta je privlačno. Nisem se motil. Zelo zanimivo je primerjati ta novi svet z onim, ki ga kolikor toliko poznam. Obenem s tem pismom pošiljam za MISLI tudi spis, ki pove, kako odkrivam tukajšnji svet in se uživljam vanj. Upam, da bo za marsikoga zanimivo. Delam pa tu v nočni izmeni kot strugar. Izdelujem in popravljam dele za velike buldožerje in težke tovornjake. Tukajšnja zaposlitev je zame zelo zanimiva, ker mnogo novega vidim in marsikaj novega spoznam. Pozdrav in srečno novo leto znanem in vsem bralcem MISLI — **Mirko Cuderman.**

Z A H V A L A

Lepo število naročnikov je od novega leta naprej že poslalo naročnino. Prav lepa hvala! Na potrdilnice potrpežljivo počakajte — ni dovolj časa za pošiljanje sproti. Upam pa, da nikogar ne bom prezrl, vse pride na vrsto. — **Ur.**

NAŠ IZLET V WOLLONGONG

Angela Lilija, Sydney

IZLET NAŠEGA OTROŠKEGA pevskega zbora z avtobusom v Wollongong je lepo uspel. Tudi precej odraslih se je izletu pridružilo. Vredno je, da tudi rojaki, ki se izleta niso udeležili, izvedo, kako prijetno smo se imeli.

Bilo je v nedeljo 13. decembra lani. Avtobus je odrinil po maši v Merrylandsu. Ura je bila enajst. Komaj smo prevozili prvi ovinek, že sta na zadnjih sedežih začela preizkušati svoje prijetne glasove Jože in Marica. Poprijeli smo za njima in nismo odnehali do kratkega postanka na izletniški točki Bulli Look Out. Tu se nam je prilegla dobra malica, pa tudi kamera je prišla do veljave. Mlada grla so tu obmolknila — začele so se resne skrbti, kako bo uspel nastop pri službi božji pod vodstvom Vinka Kobala.

V cerkvi pri St. Francis Home se je nabralo rojakov iz Wollongonga in okolice proti pričakovanju veliko. Saj je bila cerkev kar polna. Bili so nam v zgled. Naši pevci so se dobro odrezali. Naj jih naša javna pohvala še bolj navduši, da bodo vedno radi sodelovali pri naših službah božjih.

Po maši smo hiteli na Miklavževanje v dvorano ob stolnici. Miklavž je bil velikodušen tudi do otrok iz Sydneya. Lepe darove je izročal anglečku, ta jih je oddajal naprej. Parkelj se je seveda tudi razkazoval, opravka pa ni imel kaj prida — kako neki med samimi pridnimi, kot smo mi, ha! Nazadnje so nas pa še dobri rojaki iz Velikega Wollongonga prijazno pogostili. Veselja ni hotelo biti konec, še s seboj na avtobus smo si ga lepo merico vzeli. Zato so se spet oglasile pesmi, narodne in nabožne. Počutili smo se kot ena sama družina — velika! Da smo bili nazadnje utrujeni in zaspani, boste pa radi verjeli.

Vsekakor: hvala za ta prijetni popoldan p. Valerijanu in rojakom v Wollongongu. Priporočamo se za naprej. Večkrat kaj takega!

Čudim se, gospod gostilničar, da imate toliko mačk, ko vendar tako neprijetno smrdijo."

"Smrdijo? O, če so pravilno pripravljene, čisto nič ne smrdijo."

— ★ —

Potožil je kmalu po operaciji slepiča prijazni znanki:

"To je pa že od sile. Pomisli, od operacije naprej sem izgubil na teži sedem kil."

"Sedem kil! Jaz sem pa vedno mislila, da slepič ne tehta čez pol kile!"

— ★ —

"No, Micika, ali si se lepo, vedla, ko si bila za praznike pri stricu?"

"Zelo lepo. Stric me je pohvalil."

"Kaj je pa rekel?"

"Da še živ dan ni videl otroka, ki bi se tako vedel."

— ★ —

"Da, poročil sem se. Ali se čudiš?"

"Skoraj. Rad bi vedel, kako je do tega prišlo."

"Naletel sem bil na žensko, ki me je edina od vseh rada imela."

VESELO PISMO — VESEL ODGOVOR

Dragi p. urednik:— Pošiljam naročnino za leto 1970. Zdaj pa odpovedujem MISLI, ker se bom naročil na DRUŽINO. Lep pozdrav! — **Stanko Petkovšek**, Croydon.

Dragi Stanko:— Odlično, čestitam! Če bi vsi naročniki tako naredili, ali si moreš predstavljati, kako globoko bi se jaz oddahnil? No, pa vsaj Ti si prišel na to, koliko več duhovnega in tudi sicer vrednega branja je v DRUŽINI nego v MISLIH. Seveda boš pa moral brati in razmisliti vse, kar je najti v DRUŽINI, ne samo tisto, kar "paše"... Lep pozdrav! — **P. Bernard**.

MIZARKEGA VAJENCA ISČE

Najrajši bi dobil Slovenca, vendar mora znati angleško. Če je kdo, ki ima veselje, naj se oglasi!

AUSTRAL JOINERY — **Janez Tadina**

27 Silva Ave. Queanbeyan 2620

Telefon: 973-181 — Po urah: 498-162

SLOVENSKA RESTAVRACIJA

“GORICA”

158 Gertrude St., Fitzroy (Melbourne) 3065

Priporočamo se rojakom za razne “parties”

(svatovščine, krstitke, birmanja itd.)

Dobra postrežba z domačim pecivom

Pecivo tudi za odnesti s seboj

Oglasite se osebno ali po telefonu

Tel. 41-6391

J. in J. HVALA

TURISTIČNA AGENCIJA

OLYMPIC EXPRESS PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

253 ELIZABETH STREET, SYDNEY 2000. Tel. 26-1134.

V URADU

RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Charter za letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$646.36
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$661.00
Skupine z letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$822.70
Sydney - Zagreb - Sydney	\$836.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$841.20

(to so cene za člane Affinity skupin)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

**PRVA
TURISTIČNA**

**V A Š A
AGENCIJA**

oskrbuje za vas:

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo
- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne
Poslujemo vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

ROJAKI, KI GRADITE NOVO HIŠO
ALI POPRAVLJATE STARO —

priporočam se vam!

FRANC MIKEL

14 Waratah St., Canterbury 2193

Telefon 78-8720

S svojimi delavci vršim prvoklasno delo
v notranjščini in na zunanjščini hiše.

Moja tvrdka je znana pod imenom:

The New Plastering N Building Co.
Pty. Ltd.

Naše geslo je: Poštena postrežba!

Po končani glavni skušnji za igro je potožil
eden igralcev režiserju: "Škoda, da moram že v
prvem dejanju umreti. Rad bi še igral."

"Boga zahvali, ker sicer bi te v drugem de-
janju gledalci ubili."

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West 2165

Telefon: 72-1583

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**UNIVERSAL
RECORD CO.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065
Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE RADIJSKO EMISIJO
ob sobotah 8.00 zvečer na

2CH — SYDNEY, Val 1170

So bili doma na obisku: oče, mati, sinček
hčerka. So šli pogledat strica in teto, ki sta imela
velikega psa. Tudi ta jih je lepo pozdravil in dečka
obliznil po roki. Deček pritajeno vzkliknil in sestri-
ca ga je slišala.

“Ali te je zares ujedel?”

“Ne, samo pokusil me je.”

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG ITD.

TONE IN
REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

PHOTO STUDIO
VARDAR

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

(blizu je Exhibition Building)

Telefon: 41-5978
Doma: 44-6733

I Z D E L U J E :

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne,

Preslikava in povečuje fotografije, čr-
no-bele in barvne.

Posoja svatbena oblačila, brezplačno.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in ne-
deljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.
VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

P O Z O R I P O Z O R I

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

V I N C E N C S T O L F A

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

Je rekel nekdo: "Jaz ne verjamem svetemu pismu, ki pravi, da je denar korenina vsakega zla."

Sosed ga je popravil: "Saj sveto pismo ne pravi tako. Pravi le, da je zatreskanost v denar korenina vsakega zla."

Oni je rekel: "A tako! Potem pa ni tako hudo. Jaz sem tako malo zatreskan v denar, da vsega sproti zapijem."

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

Pri petdesetih letih še vedno samec se je vrnil v domovino. Po dveh letih je pisal prijateljem: Ne vzdržim tu, vrnil se bom. Pridem s to in to ladjo.

Šli so ga čakati. Pokazal se jim je z otročičkom v naročju. Blizu je bila žena, ki je niso poznali. Niti niso vedeli, da se je doma oženil.

"Kaj pa to? Čigavega otroka pa nosiš?"

"Čigavega? To je mojega starega očeta najstarejši pravnik."

NAJCENEJŠE POTOVANJE V EVROPO

Z ladjo MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 367.-

Z letalom AVSTRALIJA — BELGIJA —
ANGLIJA (vsak letni čas) \$ 450.-

Z letalom (charter) MELBOURNE — DUNAJ
in nazaj \$ 720.-

Z letalom (skupinski izlet)
MELBOURNE — RIM — MELBOURNE
\$ 822-70

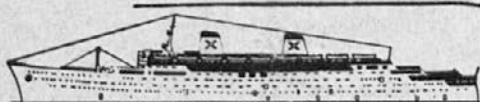
Lahko oskrbimo vse formalnosti
za potovanje vaših družin in sorodnikov

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE \$ 498-50

Z letalom: LJUBLJANA — AVSTRALIJA
\$ 608-80

Za podrobne informacije v vašem jeziku:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

230 Little Collins Street (vogal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002